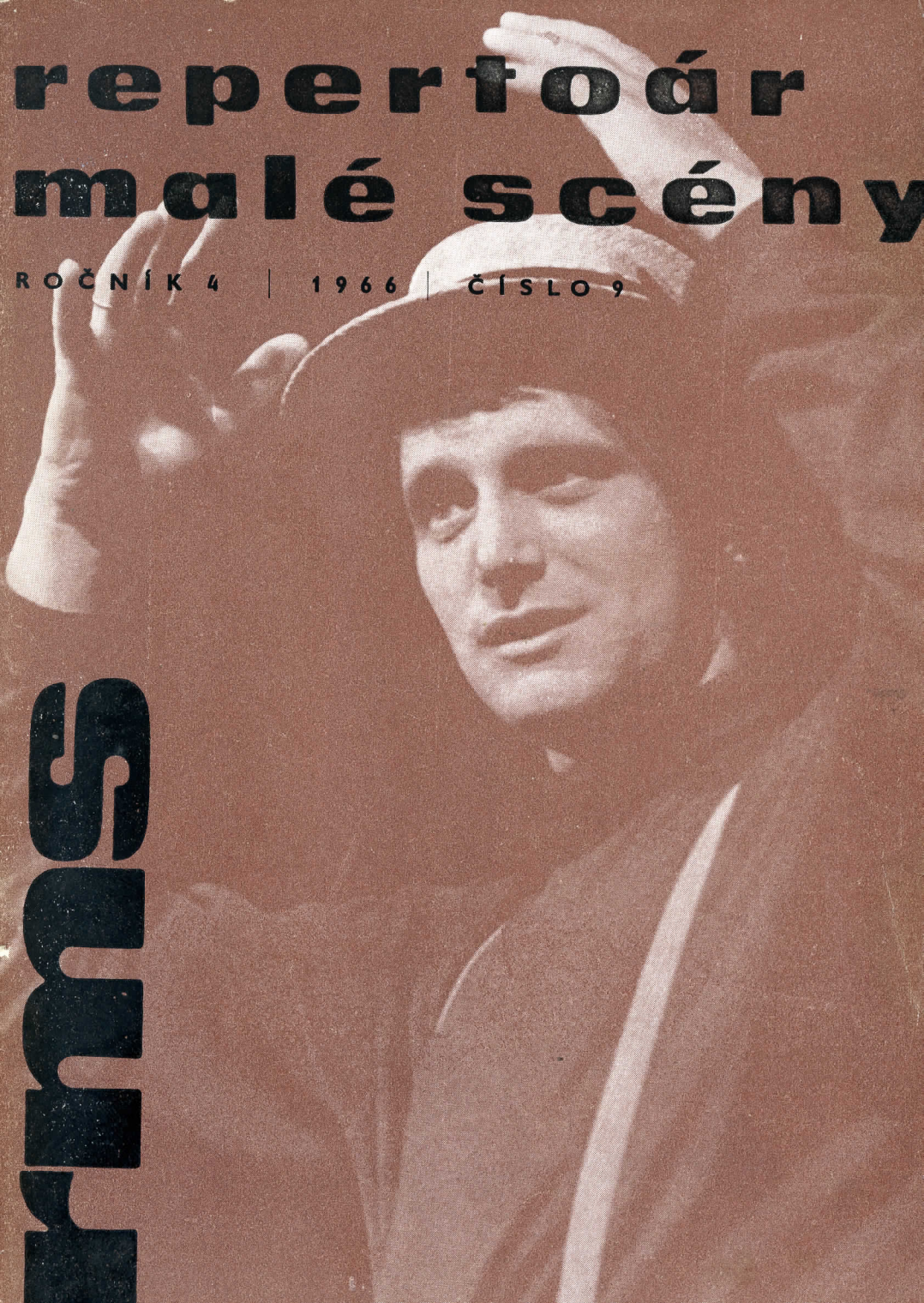

repertoár malé scény

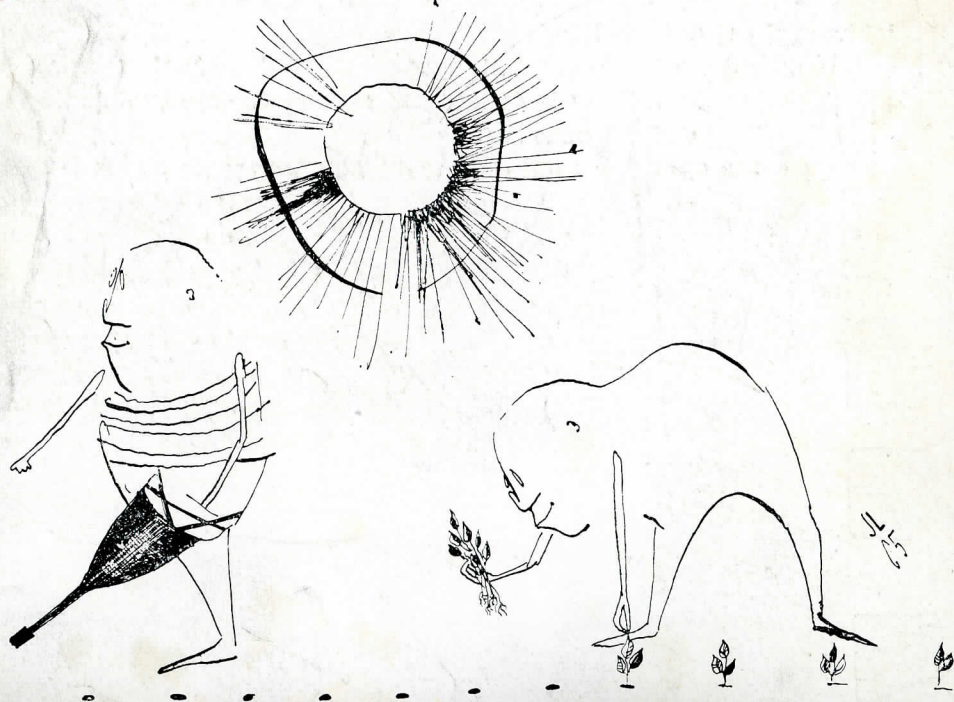
ROČNÍK 4 | 1966 | ČÍSLO 9

sm

KRESBY
JAROSLAVA
LUKÁŠE

**Rolling
Stones**

Kilimandžaro

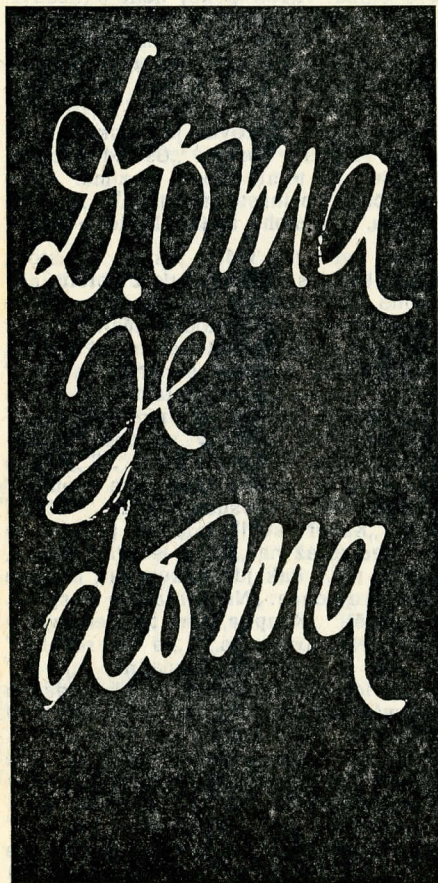
Na podiu stojí
Revival club
kluci z Dějvic
a jinejch světadílů
a blues jim stoupá z úst
a z prstů

Kde pramení blues
kam na něj chodí
Mahalia?
Kde je vzduch
nabit deštěm blues
kde jinde než za mořem
za mořem slz a hořekování
a rozkoše
a draze zaplacených křečí
a volnejch vstupenek do ráje

Pak si k nim stoupne Acker Bilk
nevyvolala ho nebesa
co s tou mystikou
zmateně zaplavuje hrdla
podzemní řeka
ale jazz je taky clown
vydrží salto mortale
ve strakatým triku
a tak se ráčí vznášet zbůhdarma

táhne ho tam nahoru
kamarádství
nasazuje si klarinet
a vaří
a vaří
vzduch

to byl červený den
v mém životě
říká trumpetista
že jammovali s Acker Bilkem
na kraji nejkrásnější sopky světa
zvané zázračně
Kilimandžaro
kam mají přístup jen jasnovídcí
který nechtějí nic jiného
než si pouštět pásky
s černou hudbou
co jim rozsvěcuje srdce
ó
Ki
li
man
džaro
Kilimandžaro jazzu!

V létě roku 1937, bloumaje jedním londýnským knihkupectvím, přišel jsem na malou knížečku s názvem „Collinsovi kapesní tlumočníci — Francie“. Psána především aby poučila Angličany, jak se francouzsky domluvit ve vlaku, hotelu, rozpacích, bryndě, atd., je ovšem stejně užitečná — mohl bych také říci stejně skličující — i pro Američany. Narazil jsem už na hezkou řádku těchto turistických pomocníků, ale žádný z nich nepůsobí tím nárazem těžkomyslnosti, onou temnou a všestrannou silou, jako Collinsov. Nějaký spisovatel se v jednom londýnském časopise zmiňuje o konverzační příručce, která vyšla v době Ruského impéria a obsahuje tuto báječnou větu: „Ach, drahoušku, do našeho postillóna uhodil blesk!“, ale tato fantastická pohroma, okouzlující a zároveň provokativní — ačkoliv, řekl bych, zcela výjimečná i za carských časů — se má k moderním, všednodenním katastrofám pana Collinse jako Fragonardo k Georgu Bellowsovi, nebo Sarah Orne Jewettová k Williamu Faulknerovi. Zalistujme ve stránkách tohoto hrozného svažečku.

Na každé stránce je řada anglických výrazů, seřazených pod sebou, což jim dodává vzhledu verše. Francouzské překlady běží hned vedle nich. Tak na příklad na první stránce, pod hlavičkou „Přistání“; začínáme s „Tady je mé zavazadlo, nosiči!“ — „Porteur, voici mes bagages!“ Od této chvíle až do konce, jak uvidíte, následují katastrofy stále rychleji a rychleji za sebou — hotové boží dopuštění. Svazek obsahuje třikrát tolik výrazů, které se užívají, když se člověk dostane do malé, než když se mu všechno daří. To je asi tak správný poměr, jak jsem se osobně přesvědčil, ledaže by mě Bůh uchránil od některých nesnází, na které je cestující připraven ze zasmušile vypravované básně pana Collinse. Francouzské překlady vypustím, za prvé proto, že lidé, kteří se dostanou do nějakých zmatků a šlamastik, stejně zapomenou na svoji francouzštinu a vykřikují anglicky. Dále pak proto, že francouzština by přerušovala příjemný a nenucený tok angličtiny a kazila tak to, co se rovná dramatické tragédii originálního a nepřekonatelného rázu. Řeční, jak jsem již řekl, jsou psána pod sebou, ale zde je budu uvádět jedno za

druhým (můžete si je opsat tím druhým způsobem, budete-li chtít).

Opravdové strasti počínají ve zpěvu nazvaném „Na celnici“. Čteme zde: „Nemohu otevřít kufřík.“ „Ztratil jsem klíčky.“ „Pomozte mi otevřít tento kufřík.“ „Nevědět jsem, že se musí platit.“ „Nechci tolik platit.“ „Nemohu najít svého nosiče.“ „Nevídel jste nosiče 153?“ Myslím, že poslední otázka je tak trochu mistrovským literárním kouskem, protože v těch několika málo slovech se nám dostává živý obrázek turisty, ztraceného mezi tisíci kufry a spoustou celníků, šileně hledajícího jednoho z nejméně stopadesátitří nosičů. Cítíme, že turista nenajde nosiče 153 a obraz marnosti je tím zpečetěn.

Náš turista (doprovázený svou manželkou, to pomyšlení se mi velice líbí) se konečně dostane do vlaku do Paříže — když před tím ztratil klíče a nenašel svého nosiče — a nastane čas odejít do jídelního vozu, ačkoliv pravděpodobně nemá na jídlo ani pomyšlení, pochopitelně, protože celníci museli ten jediný jeho kufřík otevřít násilím. Teď je to myslím jeho žena, kdo začíná reptat: „Někdo si sedl na moje místo.“ „Promiňte, pane, to je moje sedadlo.“ „Nemohu najít lístek!“ „Nechala jsem lístek v kupé.“ „Půjdu ho najít.“ „Zapomněla jsem v jídelním voze rukavice (peněženku).“ Na tomto místě zaznívá tón šíleného rozkladu, tak povědomý všem cestujícím do ciziny. Následuje „Spací vůz“, počínající neblahým „Co se děje?“ a končící „Mohu otevřít okno?“ „Otevřel byste okno, prosím?“ Dovedeme si ovšem představit, že *nikdo* není schopen otevřít okno a že se turista i s manželkou zadusí. V tomto stavu dorazí do Paříže a tamní scéna, na přečpaném nádražním nástupišti, je vystavěna s báječnou úsporností výrazu. „Něco jsem ve vlaku zapomněl.“ „Baliček, svrchník.“ „Plášť do deště, hůl.“ „Deštník, fotoaparát.“ „Kožík, kufřík.“ Nyní by se měli cestující velkolepým způsobem dočista rozsypat.

Dále přichází malá efektní mezihra o cestě letadlem, která je jednou z mých nejoblíbenějších pasáží v této rychlé a truchlivé tragédii: „Chci si rezervovat místo v letadle, které odlétá zítra ráno.“ „Kdy startujeme?“ „Přistanu na palubě někdo k jídlu?“ „Kdy přistaneme?“ „Chce se mi zvracet.“ „Máte nějaké sáčky na

leteckou nemoc?“ „Ten hluk je strašný.“ „Nemáte nějakou vatu?“ „Kdy už budeme přistávat?“ Toto stručné mistrovské dílko způsobilo, že jsem odešel let z Londýna do Paříže a zvolil pohodlnou cestu přes Kanál.

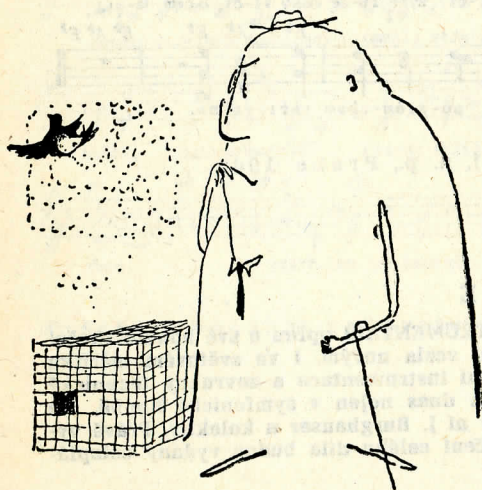
Nyní přicházíme k části nazvané „V hotelu“, ve které se situace z horší stává strašnou: „Nedostali jste můj dopis?“ „Psal jsem vám před třemi týdny.“ „Žádal jsem o pokoj v prvním patře.“ „Nemůžete-li mi dát nic lepšího, odejdu.“ „Pokojská nikdy nepřijde, když zavzovám.“ „Nemohu v noci spát, takový je tu hluk.“ „Dostal jsem právě telegram. Musím okamžitě odjet.“ Panika se začíná šířit a nezmírni ji svým příchodem žádná „Pokojská“: „Vy jste pokojská?“ „Nejsou tu žádné ručníky.“ „Prostěradla jsou vlhká.“ „Ten pokoj není uklizený.“ „Viděla jsem v pokoji myš.“ „Musíte sem dát past na myši.“ V tomto okamžiku počaly pekelné zvony vyzvánět doopravdy. „To nejsou moje boty.“ „Dala jsem své boty semhle, kde jsou?“ „To není dobré světlo.“ „Žárovka je prasklá.“ „Radiátor je příliš horký.“ „Ústřední topení nehřeje.“ „V tomto pokoji je zima.“ „Ten není čistý, přineste mi jiný.“ „Nemám to ráda.“ „Nemohu to jíst. Dejte to pryč!“

Jako bych teď viděl, jak si turistova manželka zlostně vykračuje z hotelu, aby z toho všeho unikla (bez bot), a jak se zdá, knížečka dosti vhodně následuje její kroky — nejprve pod heslem „Průvodci a tlumočníci“: „Páté se příliš mnoho.“ „Už se vás na nic nezeptám.“ „Zavolám strážníka.“ „Ten by to mohl vyřešit.“ Dále pak pod „Dotazy na cestu“: „Zabloudila jsem.“ „Hledala jsem...“ „Někdo mě oloupil.“ „Tento muž mne oloupil.“ „Ten člověk mě všude sleduje.“ Přihlíží se ke „Kadeřníkovi“, kde jde pro změnu vše hladce, až na „Voda je příliš horká, opařte mě.“ Pak jde nakupovat, ale zde to nebere konce: „Nevrátila jsem mi správně nazpět.“ „Koupila jsem to před dvěma dny.“ „Nefunguje to.“ „Je to rozbité.“ „Je to roztržené.“ „Nepadne mi to.“ Potom jde do restaurace na přesnídávku a osvěžující šálek čaje: „Tenhle není čerstvý.“ „Ten kousek je moc tučný.“ „Nevoní to zrovna pěkně.“ „Na útlu je chyba.“ „Zatímco jsem obědvala, někdo mi sebral peněženku.“ „Zapomněla jsem v umývárně brýle (hodinky, prsten).“ Nyní ji přepadlo šílenství a divoce se řítí na ulici. Myslím, že současně vyrazil

z hotelu bezhlavě její manžel, který ji hledá. Přejdeme tedy, zcela přirozeně, k části nazvané „Neštěstí“, jejímž účelem je zadržet bážlivce — ba i statečné — v bezpečí domácího krbu: „Stalo se tady neštěstí!“ „Přiveďte rychle strážníka.“ „Je tu někde blízko doktor?“ „Zavolejte záchranku.“ „Je vážně zraněn.“ „Přejeli ji.“ „Srazili ho k zemi.“ „Někdo spadl do vody.“ „Kotník, ruka.“ „Žáda, kost.“ „Obličej, prst.“ „Noha, hlava.“ „Kolen, holeň.“ „Krk, nos.“ „Zápěstí, rameno.“ „Zlomil si ruku.“ „Má vyvrtnutý kotník.“ „Má vymknuté zápěstí.“ „Vykrvácí.“ „Omdlel.“ „Ztratil vědomí.“ „Popálil si tvář.“ „Oteká to.“ „Krvácí to.“ „Doneste nějakou studenou vodu.“ „Pomozte mi s ním.“ (Patrně jste ji tam nechali jen tak ležet a věnujete se jemu — ale ovšem, ona byla pouze přejeta, kdežto on je hrůzyplně rozmetán na všechny strany.)

Kresba

Jaroslava Lukáše

Potom vidíme naše manžele opět v tom hrozném hotelu; leží v posteli a oba jsou zřejmě hysteričti. Tato scéna je nadepsána „Nemoc“: „Je mi velmi zle, pošlete pro doktora.“ „Bolí mě...“ „Bolí mě celé tělo.“ „Žáda, prsa.“ „Ucho, hlava.“ „Oči, srdce.“ „Klouby, ledviny.“ „Plíce, žaludek.“ „Krk, jazyk.“ „Vyplázněte jazyk.“ „Postihlo to srdce.“ „Tady mě bolí.“ „Špatně spí.“ „Nej!.“ „Mám zkažený žaludek.“ „Má horečku.“ „Nachladl jsem se.“ „Nastydla jsem.“ „Má teplotu.“ „Mám kašel.“ „Napišete mi recept?“ „Co mám dělat?“ „Musím zůstat v posteli?“ „Je mi už lépe.“ „Kdy se na mě opět přijdete podívat?“ „Zkažený žaludek, revmatismus.“ „Nespavost, úžeh.“ „Mloba, záchvat.“ „Chrapot, zánět mandlí.“ „Lék, medicína.“ „Obklad, křenová placka.“ „Plná polévková lžice, čajová lžička.“ „Náplast, bylinný čaj.“ „Jód.“ Toto poslední sebevražedné zablekotání o jód je, dle mého názoru, opravdu mistrovsky zvoleno.

Náš párek se zase postavil na nohy, protože turisté jsou houževnatí — musí být — ale pod dalším titulkem, „Běžná slova a rčení“, vidíme, že navždy zanechali popíjení punče a jsou otřeseni: „Mohu vám pomoci?“ „Promiňte.“ „Jedte dál!“ „Pohleďte!“ „Táhněte dolů!“ „Táhněte nahoru!“ „Proč, jak?“ „Kdy, kam?“ „Protože.“ „To je ono!“ „To je moc, je to velmi drahé.“ „Je to velmi levné.“ „Kdo, co, který?“ „Pozor!“ Člověk cítí, že toto jsou Valkýry, projíždějící se kolem, nad i pod našimi nešťastnými manžely. Kniha uhání k bláznivému opernímu zakončení této tragédie, a všechny smyčky, dřevěné i žesťové nástroje jsou rozžhavyeny do ruda: „Kam jdeme?“ „Kam jdeš?“ „Pojďte se rychle podívat!“ „Zavolám strážníka.“ „Přiveďte strážníka!“ „Zůstanu zde.“ „Pomohl byste mi?“ „Pomoc! Hoří!“ „Kdo jste?“ „Neznám vás.“ „Nechci s vámi mluvit.“ „Nechte mě na pokoji.“ „To stačí.“ „Mýlíte se.“ „To jsem nebyl já.“ „Neudělal jsem to.“ „Nic vám nedám.“ „Ihned jděte pryč!“ „Nemám s tím nic společného.“ „Na koho by se mohl člověk obrátit?“ „Co musím udělat?“ „Co jsem měl dělat?“ „Nic jsem neudělal.“ „Již jsem vám zaplatil.“ „Zaplatil jsem vám dost.“ „Nechte mě!“ „Kde je britský konsulát?“ Hoboje vydaly toto poslední, zoufalé zalkání, a opona jde dolů.

Přeložil J. Kořán

VLČÍ MAKY

Hudba: Jiří Bažant / Text: Jiří Štaidl

Zpívá Václav Neckář

Medium tempo

Když ležím sám me-zi klasy, od-po-čí- vám a mám ča-sy,
 skři-va-na sis chutí, skřiva-na sis chutí po-slechnu. Zpívám si s ním a hned,
 slyším, jak se od něj hlasem li-ším. A tak si jen tiše, a tak si jen tiše
 povzdechnu. Očem to pře-je, na tom jen málo zá-le-ží, snad léto že je a že to
 hřeje, o to však vůbec ne-bě-ží. Když ležím sám me-zi klasy, od-po-čí-
 vám a mám ča-sy, ptám se, očem a-si ml-čí sytě ru-dé máky vl-čí, očem a-si,
 když mám časy me-zi klasy a po-slou-čám skři-va-na.

© Státní hudební vydavatelství, n. p., Praha 1965

MODERNÍ INSTRUMENTACE

Jan RYCHLÍK začal psát svoji MODERNÍ INSTRUMENTACI opřen o své bohaté zkušenosti skladatelské i teoretické. Podává v ní zcela novým, i ve světovém měřítku ojedinělým způsobem vědecké zásady moderní instrumentace a zevrubný technický popis všech hudebních nástrojů, používaných dnes nejen v symfonické hudbě, ale i v jazzu, v dechové hudbě atd. Pokračuje v ní J. Burghauser a kolektiv. Právě vychází dvojčíslo 9 a 10 za Kčs 8,—. Po ukončení celého díla budou vydány celoplatěné desky.

Vzhledem k tomu, že je o Rychlíkovo dílo stále vzrůstající zájem, doobjednejte si zavčas předcházející sešity buď ve svých prodejnách hudebnin n. p. KNIHA, nebo přímo v nakladatelství PANTON, Praha 1, Besední 3, abyste měli dílo kompletní. -os-

NOČNÍ JÍZDA

Hudba: Ota Navrátilík / Text: Kamil Bednář

Zpívá Jaromír Krutzner

Tempo di slow-fox

F *F* *F7*

mf Ko-la vo-zu hřmí a ví-tr plach-tou z-mítá, vý-střel zá-žněl so-zvěnou a po-malu jen svítá,
v se-dle hně-vem hná-a ko-ně š-tvu, až jan-čí, ces-tou plnou vý-mo-lů a ko-la kankán tan-čí,

B^b *F* *C7*

blá-zen, kdo se touhle ch-ví-lí že-ně k-místům, kde se st-fí-lí. Ne-ní z těch dlouhán Joe
v hlou-bi vo-zu v dusot ko-ní, s hlavou v dlaních, sl-zy ro-ní ta, co mě vlásce má

F *Dm* *Cm* *C7* *2. C7* *F* *B^b*

kdo vrá-ně rád se mý-lí... 2. Sedím a Yerbou Bu-e-ňou voní.

F *B^b* *F* *B^b* *Cm* *F* *B^b7*

Má krásná Lee, nejdražší, pro ni vsázku život dám, dřív než Joe, dlouhám

Fdim *Am* *Cm* *C9* *F*

Joe, řekne desperádům, až spá-lí ten dům, drabý dům, kde s rodinou se

F *F7* *B^b*

ran-čer v poutech modlí, kéž ta smečka ztratí čas a ještě chvíli prodlí, spá-sa už se se smou

F *F* *C7* *C7*

blíží, ostrým hochům plá-ny skříží, zpola světlem itnou jedem ke svým, ho-la-

F *B^b* *F* *B^b* *F* *C7* *F* *B^b* *F*

hou, právě ten sen jsem měl, vlak můj když jel za te-bou.

© Státní hudební vydavatelství, n. p., Praha 1965

S A T I R I C K Á K O M E D I E

DĚDICTVÍ N A Ú V Ě R

N A M O T I V M A R K A T W A I N A
N A P S A L K A R E L N E Š V E R A

OSOBY: SALLY, ELEKTRA

SCÉNA: Měšťansky zařízený pokoj, trochu staromódního
stylu.

Tuto komedii poprvé uvedlo Ústřední televizní studio Praha
na podzim 1965 v režii Václava Hudečka.

1 Na jakémst sekretáři leží několik balíčků kancelářských oblék. V popředí polička, na ní košík s pletením, romantická, ne příliš vkusná soška pastýřky, několik útlých knížek, noviny, pěřová prachovka na rákosce a květovaná dózička. Nad polici fotografie copatého děvčátka v rámečku. Za psacím stolem sedí Elektra, mladá vypadající žena středních let. Před sebou má hromádku papírových i kovových peněz a několik plechovek od kávy, čaje, tabáku, makaronů apod. V lenošce si hovoří její o málo starší muž Sally.

ELEKTRA (*počítá peníze*): Tenhle měsíc máme čtyři soboty a pět nedělí... to je... (*Počítá na papíře*)... na řezníka musíme tenhle měsíc počítat víc než posleďně. Asi tak o jeden dolar padesát. Nebo myslíš, že ne?

SALLY: Nemyslím.

ELEKTRA: Tak co si vlastně myslíš, miláčku?

SALLY: Nic si nemyslím.

ELEKTRA (*podívá se na obrázek dívky*): Je to delší měsíc a na mase šetřit nemůžeme. Klytaimnestra je už velká a víc potřebuje. Ta teď jí za dva. To víš, je teď ve věku, kdy všechny děti jedí za dva.

SALLY: Ale vždyť nic neříkám, miláčku. Souhlasím, abychom zvýšili tenhle měsíc položku na řezníka.

ELEKTRA (*odpočítává do plechovky peníze*): Tak dobře. Šest dolarů padesát centů, co říkáš, drahoušku?

SALLY: Ale ovšem.

ELEKTRA: A teď ještě náklady na splátky, daně, pojistky a jiné poplatky. (*Dává peníze do jiné plechovky*) To je jako obvykle patnáct dolarů osmdesát pět centů. To je strašné.

SALLY: Co se stalo?

ELEKTRA: Na „různé“ nám zbývá dva dolary patnáct.

SALLY: To je trochu málo, nemyslíš, miláčku?

ELEKTRA: Není to mnoho, to je pravda. Ale konec konců různá vydání nejsou nezbytná vydání a dá se na nich ušetřit. Nemyslíš, drahoušku?

SALLY: Že nejsou nezbytná? Z různých vydání přece platíme drobné opravy, cestovní náklady, pivo, cigarety, holiče, jed na myši. Chceš říci, že nebudeme celý měsíc pít pivo, že nebudu kouřit a že celý měsíc budu chodit do práce pěšky?

ELEKTRA: Tvému zdraví určitě prospěje, když budeš pít méně piva, méně kouřit a chodit cestou do práce na zdravotní procházky.

SALLY: Ale ani pak nebudou dva dolary padesát stačit na různá vydání. Od Nového roku jsem dlužen za členské příspěvky v protialkoholickém spolku. Sama jsi přece říkala, miláčku, že člověk mého postavení by měl být veřejně činný v nějakém dobrém spolku. Na poslední schůzi výboru mně už předseda Bradon veřejně vytknul, že neplatím příspěvky.

ELEKTRA: To není od pana předsedy Bradona slušné. Dokonce bych řekla, že je to velmi neslušné. Řekni panu předsedovi Bradonovi, že zaplatíš příští měsíc. Kde bych teď na příspěvky pro pana předsedu Bradona vzala?

SALLY: Tak dej do plechovky od tabáku na řezníka tolik jako minulý měsíc.

ELEKTRA: Ale, miláčku, za prvé, peníze na řezníka nejsou v plechovce od tabáku, ale v plechovce od Brunsových makaronů. V plechovce od tabáku je přece odjakživa částka na ošacení. Za druhé, ten dolar padesát centů, o které jsme zvýšili částku na řezníka, nám zachránil různá vydání. Je třeba hledat rezervy jinde. Musíš si přece, miláčku, čas od času doprát po večeri pivo, když tolik pracuješ. A taky bych byla nerada, kdyby sis musil odříct svou oblíbenou večerní cigaretu. A přece nebudeš každý den šlapat pěšky do kanceláře, teď, když je všude tolik bláta. Co si o tobě kolegové pomyslí?

SALLY: Ty jsi tak hodná, Alek.

ELEKTRA: A za třetí: na Klytaimnestře šetřit nebudu teď ve věku, kdy jí za dva. To všechny děti v jejím věku teď jedí za dva.

SALLY: Tak snad by se dalo ušetřit za otop a světlo.

ELEKTRA: Ty jsi dobrý. Celý den si sedíš pěkně v teple v kanceláři a já tu mám čučet jako macarát potmě a v zimě?

SALLY: Jako co?

ELEKTRA: Jako macarát, drahoušku.

SALLY: Ty máš ale výrazy, miláčku.

ELEKTRA: A potom, na světle šetřit nemůžeme. Musíš přece po večerech psát adresy na obálky. Nevím, jak bychom bez těch adres vyšli. Asi to dopadne tak, že si přece jen budeš musít odpustit svou večerní cigaretu a pivo.

SALLY: A do práce chodit pěšky?

ELEKTRA: A do práce chodit pěšky.

SALLY: A co kdybychom snížili položku na kulturu?

ELEKTRA: Tu ale snižujeme každý měsíc, drahoušku. Už zbývá dolar dvacet pět centů. To nám nestačí ani na předplacení novin.

SALLY: Co tedy budeme dělat?

ELEKTRA *(pokrčí rameny)*

SALLY: Já bych věděl. Patnáct dolarů do spořitelny je na nás moc. Uložíme řekněme...no, deset dolarů.

ELEKTRA: Deset dolarů?

SALLY: Deset dolarů, drahoušku. Deset dolarů měsíčně, to máš stodvacet dolarů ročně, to je slušná suma.

ELEKTRA: Ne! Ty ses zbláznil, Sally!

SALLY: Ale uznej, miláčku...

ELEKTRA: Prosim tě mlč a nerozčiluj mě. Přece víš, že musíme uložit na úrok dvě stě dolarů ročně.

SALLY: Jak to musíme?

ELEKTRA: Abychom koupili to pole přece!

SALLY: Tak ho prostě koupíme později.

ELEKTRA: Později, později... Kdybys věděl, jak mi jdeš na nervy, miláčku. Víš přece, že jsem řkala, že ceny pozemků půjdou nahoru. A ty víš dobře, že se v těchhle věcech nerada mýlím. A stejně dobře víš, že musíme pole koupit co nejdřív, dokud na to ten křupan sedlák nepřijde sám, že ceny pozemků půjdou nahoru. Potom by se začal cukat. A to já už musím mít své pole, které pronajmu za patnáct procent čistého výnosu. Pak budeme moci ukládat tři sta dolarů ročně.

SALLY: Jenže zatím nemůžeme ukládat ani dvě stě.

ELEKTRA: Jak to? Ty dvě stě budeme ukládat děj se co děj. Protože po čase půjdou ceny pozemků ještě víc nahoru a do té doby musíme mít dvě pole.

SALLY: A nestačilo by ti jedno pole s patnáctiprocentním výnosem?

ELEKTRA: Ne. Protože až budou ceny pozemků docela nahoře, vypovím nájemní smlouvu a pozemky prodám na parcely nějakým příjemným lidem, protože tady záleží na tom, koho budeme mít za souseda. Takhle to bude, Sally, ať chceš nebo ne! I kdybys měl vůbec přestat kouřit a pít pivo a celý rok chodit do práce pěšky. Tak to bude, i kdyby Klytáimnestra měla jíst jen za jednoho a půl, třebaže roste a potřebovala by jíst za dva, jako všechny děti jejího věku.

SALLY: Když ty, miláčku, pořád jen mys-

líš na peníze. Cožpak jsou peníze to hlavní?

ELEKTRA: Co je tedy to hlavní?

SALLY: Hm... ty nevíš? No, přece, že se máme rádi...

ELEKTRA: A to se máme.

SALLY *(objeme Elektru)*: Ty máš mne...

ELEKTRA: A já tebe.

SALLY: Ty jsi taková moje rozumbradka.

ELEKTRA: A ty takovej můj sladkej pito-meček.

SALLY *(líbá ji)*: Ty moje růžové ramínko.

(Celá scéna se stává náhle nebezpečná. Má zcela jiné ladění než předcházející scény — jako by byla z jiné hry — vznikla najednou jakási smyslně erotická atmosféra, která musí být zvlášť výrazná, tak jako ostatně všechny krajní polohy tohoto stylizovaného a do jakésti absurdity zabíhajícího příběhu.)

ELEKTRA: Sally, ty jsi takovej chtivej chlapík.

SALLY: Taková hebounká.

ELEKTRA: Jů! Oh!

SALLY: Hebká, hladká... Moje!

ELEKTRA: Máš horké ruce, Sally.

SALLY: Miluju tvoje ouško, Alek.

ELEKTRA: Puš. Nemáš rozum.

SALLY: Nemám.

ELEKTRA: Neměj, Sally. *(Vtom zazní domovní zvonek, oba rázem vystřízliví.)*

SALLY: Koho to čerti nesou?

ELEKTRA: Tak bych se šel podívat a ne-filosofoval bych o tom.

SALLY *(odchází, po chvíli se vrací s velkou obálkou, kterou hodí na stůl)*: Byl to jenom listonoš. Přinesl nějaký dopis.

ELEKTRA: Nedávej to sem, prosím tě.

SALLY *(odsune dopis na kraj stolu)*: Pro-miň.

ELEKTRA: Mohl by ses, miláčku, podívat do spíže, kolik máme cukru a kávy. Možná, že by se dalo něco tenhle měsíc ušetřit na plechovce do ovesných vloček.

SALLY: Myslíš na hokynáři?

ELEKTRA: Ano, na hokynáři. Tak se běž podívat, drahoušku.

SALLY: Hned, miláčku. *(Otevírá dveře v rohu místnosti a uvnitř šmátrá. Ozve se rána.)*

ELEKTRA: Proboha, cos rozbil, Sally?

SALLY *(vyšel ze dveří a ocáková si ruce)*: Láhev se švestkovým kompotem stála hned na kraji poličky. Proč, prosím tě, dáváš láhev s kompotem na kraj poličky?

ELEKTRA: Protože dál nedosáhnul Potom,

poličky jsou plné jídla a to je přece dobře, když máme poličky plné jídla. Dobrá hospodyně má vždycky poličky plné jídla. Proč si tady ocákáváš ruce: všude budou lepkavé cákance od kompotu!

SALLY: Já nemám ruce od kompotu, Alek.

ELEKTRA: Ty nemáš ruce od kompotu?

SALLY: Ne. Láhev s kompotem spadla na láhev s kyselými okurkami. Mám ruce od octa.

ELEKTRA (*vyletí*): Ty nemešlo! Tebe tak někam pustit! Slon mezi porcelánem! (*Hra okamžitě změní atmosféru. Opět vypjaté, tentokrát nenádivné ozdušší. Sally a Elektra si křičí svá obvinění do tváře s divokou nepřičetností.*)

SALLY: Ty tvoje věčné láhve s kompotem!

ELEKTRA: Nevykládej! Nemůžeš dát pozor?!

SALLY: Kam se člověk hne, všude láhve s kompotem! Nenávidím kompoty!

ELEKTRA: Jsi úplně nemožný!

SALLY: Všechno tady nenávidím. Tvoje kompoty. Tvoje pozemky. Tvoje škudlení! Tvoje...! Tvoje plechovky!

ELEKTRA: Kdybych se o tebe nestarala, někde bys bídne zašel u plotu!

SALLY: Já? Zašel u plotu?! Já, který vás všechny živím?!

ELEKTRA: Jsi úplně neschopný! Jiný na tvém místě kde už by byl, kam by to do táhl?! Ale ty?! Pcha!

SALLY: To ty mně? Který se na vás dře?! Který celý večery píšu adresy na pitomý obálky, jenom abych tě uživil?!

ELEKTRA: Mne?! Mě říkáš? To vyděláváš na svý pivo a cigarety! Aby ses vozil do kanceláře, protože jsi linej udělat krok! (*Hněv z ní okamžitě spadne a docela vážně se ptá*) Sally, probiha, kolik musíš dnes napsat adres?

SALLY: Dvě stě padesát.

ELEKTRA: Kolik? Pomůžu ti, uvidíš, že to stihneme. Hned ti sklídím stůl. A na různé přidáme dolar padesát. Ušetříme to na řezníkově.

SALLY: To ne, to nedopustím. Víš, že Klytaimnestra...

ELEKTRA: Ne, ušetříme maso na sobě. Mně ostatně maso tak moc nechutná. Už je to rozhodnuto. Hned sklídím plechovky a ty se dej do psaní. A ještě něco — až budeme mít nějaké zbytečné peníze, zavedeme do spíže světlo. Nechceš si trochu zakouřit, miláčku?

SALLY: Radši si nechám cigaretu až před spaním.

ELEKTRA: To si pak můžeš vzít ještě jednu. Když jsi dnes tak pilný. (*V sekretáři našla krabičku s cigaretami a jednu z nich dává Sallymu*) Jen si zakuř, miláčku.

SALLY: Alek, ty jsi takový hodný a laskavý člověk. (*Objal Elektru.*)

ELEKTRA (*zamilovaně Sallyho pohladí*): Hned tu budeš mít místo, už jsem hotova.

SALLY (*zapálí si*): Ty jsi, Alek, ta nejlepší žena na světě.

ELEKTRA: Chutná ti cigareta?

SALLY: Hm.

ELEKTRA: Já nemám celkem nic proti tomu, ale snad bys mohl kouřit trochu úsporně.

SALLY: Jak úsporně?

ELEKTRA (*uklízí pštítom*): Podívej, dokouříš cigaretu a zůstane vajgl. Co s ním uděláš? Zahodíš? Schovej ho. Až vykouříš deset cigaret, zbude ti deset vajglů. Ze tří vajglů se dá udělat jedna cigareta. Máš na další tři dny co kouřit. Zbudou ti další tři vajgla a jeden navíc. Máš cigaretu na čtrnáctý den, z ní vajgla a jednoho vajgla navíc od prve. Patnáctý den si někde nějakého vajgla půjčíš, budeš mít na cigaretu a až ji vykouříš, vajgla vrátíš. Místo třiceti cigaret na měsíc můžeme jich teď kupovat jenom dvacet, co říkáš? Že mám pravdu, víd? — Tak už máš volný stůl. — A co je to vlastně za dopis? — Razítko je z Cincinnati? Znáš někoho z Cincinnati?

SALLY: Ne, nikdy jsem tam nebyl a nikoho tam neznám.

ELEKTRA: To je divné.

SALLY: Tak otevři obálku.

ELEKTRA (*otevře obálku a čte*): Moji drazí. Předem mého dopisu přijměte srdečný pozdrav. Je mi už sedmdesát let, jsem opuštěný starý mládenec, hlava se mi již chýlí, takže se dívám do svého vlastního otevřeného hrobu... (*Sallymu*) Co to má být?

SALLY: Čti dál.

ELEKTRA (*čte*): Nemám vůbec nikoho a tak žiju v úplné sirobě. Nemám komu odevzdat svůj poctivě nashromádaný majetek, který obnáší třicet tisíc dolarů.

SALLY: Třicet tisíc dolarů!

ELEKTRA (*čte hodně rychle*): Mám jen vás, svého Sallyho a jeho jistě roztomilou ženu. Snad mám u vás ještě něco malého v peřince, stejně rozkošného, jako byl Sally v těch miloučkých bledě-modrých krajkářčích, když jsem ho viděl naposledy

SALLY (*vzrušeně*): Čti rychleji. Konec!
ELEKTRA (*čte*): Těch třicet tisíc odkazuju po své smrti vám. Zatím po mně nepátrejte, bolelo by mě, kdybych si měl myslit, že čekáte na můj skon. Všechno se včas dozvíte. Váš praujec Tilbury Foster!

SALLY (*rázem se uklidní*): To je všechno?

ELEKTRA: Jak můžeš být tak klidný? Třicet tisíc dolarů!

SALLY: Tak se taky uklidni. Jde jistě o nějaký nezaplněný žert.

ELEKTRA: Proč myslíš?

SALLY: Žádného praujce Tilburyho neznám.

ELEKTRA: Hlavně, že zná on tebe. V bleďemodrých krajlíčcích.

SALLY: Nikdy jsem neslyšel, že nějaký strýc Tilbury existuje.

ELEKTRA: O tom nemůže být pochyb. Vždyť napsal dopis.

SALLY: Ale není to můj praujec.

ELEKTRA: Jmenuje se jako my — Foster. A snad ví, či je praujec. A potom — takové věci se přece stávají, že někdo dědí po docela neznámém člověku. Proč by to nemohlo potkat nás. Tak dělejš něco, Sally!

SALLY: A co mám dělat? Vysyp tedy plechovky od makarónů a za peníze pro hokynáře...

ELEKTRA: Plechovku od ovesných vlo-

2 *Na poličce přibyla kupa novin. Nad poličkou obdržené dívky s ustríženými vlasy a první ondulací. Sally u stolu píše adresy na obálky, Elektra sedí v křesle a prohlíží noviny. Unaveně je odloží.*

ELEKTRA: Zase nic.

SALLY: Co už jsme dali za Cincinnatský deník peněz.

ELEKTRA: Nedá se nic dělat. Jednou se přece jen dočkáme.

SALLY: Třicet tisíc dolarů — když si na to jen pomyslím.

ELEKTRA: Já vím, neměla bych tak mluvit — ale jestli praujec Tilbury ještě nějaký čas vydrží, stoupnou pozemky v ceně a my na tom budeme tratit.

SALLY: Však my se jednou dočkáme. A ty peníze přijdou...

ELEKTRA: Až bude trochu zbytečných peněz, tak musíme konečně zavést do spíše světlo. Každou chvíli se tam něco rozbije.

ček, miláčku, kdy si to budeš konečně pamatovat?

SALLY: Zkrátka mi kup lístek na dráhu do Cincinnati a já se pojedu podívat na strýce Tilburyho.

ELEKTRA: Mohl by si myslet, že se jdeš podívat, jestli už neumírá.

SALLY: Vždyť proto tam taky pojedu.

ELEKTRA: To nejde, výslovně si to zakazuje. Píše: Všechno se včas dozvíte.

SALLY: Ale jak?

ELEKTRA: To nevím.

SALLY: Dejme tomu, že praujec Tilbury skutečně existuje, dejme tomu, že má našetřeno třicet tisíc a dejme tomu, že nám to opravdu chce odkázat. Kdo nám zaručí, že dříve, než se o smrti praujce Tilburyho dozvíme, neobjeví se nějaký jiný dědicové?

ELEKTRA: Praujec Tilbury píše, že nemá nikoho na světě než nás.

SALLY: Třeba existují nějakí bratrance, o kterých praujec Tilbury neví, jako jsme my nevěděli o strýci Tilburym.

ELEKTRA (*jde pro krabici od makarónů*): Už to mám! Rezníka vem čert. Musíme si předplatit nějaké cincinnatské noviny. Tam se jednoho dne dočteme o smrti praujce Tilburyho. Tohle je nejjistější a nejrychlejší způsob. Dolar padesát centů dáme do plechovky od šňupacího prášku.

SALLY: Na kulturu?

ELEKTRA: Ano, předplatíme si noviny!

SALLY: To je samozřejmé, že si zařídíme hezký byt. A koupíme si koně a bryčku na léto a saně a kožešinové obleky na zimu.

ELEKTRA: Cože?

SALLY: Nu, až dostaneme dědictví, samozřejmě. — Drahoušku, směl bych si zapálit cigaretu?

ELEKTRA: Už jsi dnes jednu vykouřil. Na hotovost nesmíme sáhnout, Sally, rozumíš? Snad jednou, z toho, co vyděláme. Ale základní kapitál musí zůstat celý.

SALLY: To i potom budeme takhle šetřit?

ELEKTRA: Ze začátku jistě.

SALLY: Úroky se připisují jednou za půl roku. Za půl roku už budeme snad moc něco vybrat.

ELEKTRA: Jenomže my nedáme peníze do záložny. Ty uložíme jinak, aby hodně vynášely.

SALLY (*přestal psát*): Aby hodně vynášely? Vypravuj, Alek, jak to myslíš?

ELEKTRA: Investovala bych do uhelných dolů.

SALLY (*s nedůvěrou*): Vážně?

ELEKTRA: Podívej se, od těch dob, co odbíráme Cincinnatský deník, sleduju burzovní zprávy. Ještě nikdy nebyla Karbonská akciová tak nízkou jako teď. To je jistě přechodný pokles. Uhlí se přece bude kupovat vždycky. Počkej, jak půjdou na podzim nahoru. Do uhlí bych investovala deset tisíc. Nemůžu prodělat.

SALLY: To je ohromné, Alek, to vypadá slibně. O kolik myslíš, že půjdou nahoru?

ELEKTRA: Půjdou na maximum. Nejvyšší kurs za poslední rok byl o patnáct vyšší. Výnos bude polepšitelný a řekneme deseti-procentní — to by nám mohlo vynést do roka řekneme (*Počítá na papír*) ... třicet tisíc.

SALLY: Třicet za deset, to je báječné! Investujeme celý kapitál a budeme mít devadesát tisíc. Hned zítra dám bance příkaz k nákupu akcií za třicet tisíc.

ELEKTRA: Počkej ... počkej, praujec Tilbury ještě nezemřel.

SALLY: Ale v jeho věku to nemůže dlouho trvat. Jistě už tenkrát stonal, když psal ten dopis.

ELEKTRA: Ale, Sally!

SALLY: Tak dobře, jak chceš. Myslím si, vím to docela určitě, že právě v týchle chvíli strýček Tilbury natahuje brka.

ELEKTRA: Nesmíš mluvit tak hrozně.

SALLY: Konečně, je to můj praujec.

ELEKTRA: To ti nikdo nebere. Ale stejně

bych do Karbonské akciové neinvestovala celý kapitál. Je to trochu riskantní.

SALLY: A co uděláš s těmi dvaceti tisíci?

ELEKTRA: Nesmíme se unáhlit. Nech mě, abych se trochu rozhlédla.

SALLY: Víš, co udělám, až dostaneme dividendu?

ELEKTRA: Já vím, koně, bryčku, saně ...

SALLY: Dám tři stovky na misionáře!

Tak je dám, jako dar, víš? Ať všichni vidí, že jsem kavalír. Co říkáš?

ELEKTRA: To jsi celý ty, miláčku. V tom je celá tvá štědrá nesobecká duše.

SALLY: Je to tvoje zásluha, Alek. Nebýt tebe, nikdy bych tolik peněz neměl.

I když je praujec Tilbury mým praucem.

ELEKTRA (*dívá se do novin*): Já už vím, co udělám s těmi dvaceti tisíci. Vrazím je do petroleje a do pšenice.

SALLY: Kolik to může vynést?

ELEKTRA: Počkej, hned to spočítám. (*Něco vypisuje na papír.*)

SALLY: Miláčku, takhle bychom ztratili brzy přehled. Musíme si všechno pořádně zapsat, co kupujeme. A dnešní kursy musíme zaznamenat, abychom věděli počáteční stav. Skonto budeme dělat jednou týdně, rozvahu jednou za měsíc, co říkáš? Tady jsem viděl takový starý sešit, Klytaimnestra do něho psala početní úlohy. (*Hledá*) Tady je! (*Usedá se sešitem v ruce*) Tady povědeme svoje účetnictví.

ELEKTRA: Tak piš: deset tisíc dolarů Karbonská akciová, deset tisíc Petroll Company ...

3 Na policiče už jsou dva balíčky novin a šanon s účetními doklady. Ostatní předměty jsou teď stěsnány ve spodní části políčky. V rámečku jiný obrázek dívky. Elektra u stolu něco horečně hledá v novinách, Sally v křesle ji napjatě sleduje.

SALLY: Tak co, je to tam?

ELEKTRA: Počkej.

SALLY: Tak dělej.

ELEKTRA: Tady! Karbonská akciová — 369 s vykřičníkem! — A tady píšou v komentáři: Rekordní kurs Karbonské akciové za posledních deset let. — A pak dál, že je to důsledek vlny stávek v Kanadě.

SALLY: To je fantastický, miláčku. Tři sta šedesát devět.

ELEKTRA: To je o dvacet procent víc, než jsme čekali.

SALLY: Senzace! Jaké teď máme kmenové jmění?

ELEKTRA (*podává mu šanon*): Tady jsou doklady, spočítej to honem.

SALLY (*dá se do práce. Počítá s horečným spěchem*)

ELEKTRA: Já zatím připravím něco k večeři. Na co máš chuť?

SALLY: Na paštiku.

ELEKTRA: Včera jsme snědli poslední. Co říkáš konzervě hovězí na hříbkách?

SALLY: Když já nemám hovězí na hříbkách rád.

ELEKTRA: Jiné konzervy než hovězí na hříbkách tam nejsou.

SALLY: Tak tedy udělej hovězí na hříbkách.

(*Elektra zajde do spíže. Po chvíli se ozve rána.*)

SALLY: Co se stalo?

ELEKTRA (*ocáková st ruce*): Budeme váž-

ně muset do spíže zavést světlo. Určitě to uděláme, jen co budeme mít trochu peněz.

SALLY (*od své práce*): Vypadá to dobře, miláčku. Vypadá to na víc než sto padesát tisíc.

ELEKTRA: Dělá mi to starosti. Musili jsme snížit rozpočet na domácnost, když teď můj vyděláváš. Skoro vůbec už si nenosíš domů obálky.

SALLY: Jak mám psát adresy, když vedu doma celé účetnictví?

ELEKTRA: Jestlipak sis všiml, že Klytaimnestra je už dospělá dívka? Pomalu za ní začnou chodit chlapci.

SALLY: Myslím, že bychom se měli víc zabývat o kaolín. Co říkáš, miláčku, kaolínu?

ELEKTRA: Všechny dívky, se kterými chodí Klytaimnestra do školy, se přihlásily do tanečních. Neměli bychom taky Klytaimnestru přihlásit?

SALLY: Jak myslíš, miláčku. To víš, já takovým věcem nerozumím.

ELEKTRA: Ale to znamená přidat jí nové šaty. Z čeho?

SALLY (*dopočetl*): Už to mám, tak si představ: K dnešnímu dni činí součet našeho jmění sto osmdesát tisíc dolarů!

ELEKTRA: Vážně? To je skvělé!

SALLY: Miláčku, mám takovou radost!

ELEKTRA: Opravdu?!

SALLY: Opravdu. Máme štěstí. Tak mě polib, Elektro.

ELEKTRA: Počkej, teď na to není kdy. Kolik peněz máme volných?

SALLY: Pět tisíc dvě stě.

ELEKTRA: To je málo. Okamžitě dám příkaz k prodeji uhlí. Tenhle kurs se už dlouho neudrží, teď přijde pokles.

SALLY: Myslíš?

ELEKTRA: V těchhle věcech se nerada mýlím.

SALLY: A co koupíme?

ELEKTRA: Něco jsi říkal o kaolínu?

SALLY: Šel mírně dolů.

ELEKTRA: Ten klesne ještě víc. Kaolín ne. Ale co bys řekl Pittsbourské oce-

ne.

SALLY: Thomas Kilby, majitel realit, sko-

nal po delší chorobě, Victorie Grentová,

lářské? To je solidní firma. Teď už si nesmíme dovolit tolik riskovat.

SALLY: Víš, že dám vždycky na tebe.

ELEKTRA: Hodně si slibuju od Oklahomského papíru, ale to, co máme, zatím stačí. Není to tak jisté, ale kdyby vyšel...

SALLY: Kolik myslíš?

ELEKTRA: S dividendou by nám to dalo ... řeknu ti, Sally, na čtvrt miliónu bychom to mohli dovést.

SALLY: Kdyby to vyšlo, nakoupíme nové šaty pro tebe i pro Klytaimnestru a začnete chodit do společnosti. Už je to velká holka, cožpak sis nevšimla? Všechny její spolužačky už začaly chodit do společnosti. Klytaimnestra už má čas, aby taky začala.

ELEKTRA: To vím taky, ale za co koupíme šaty?

SALLY: To nevím.

ELEKTRA: Tak vidíš.

SALLY: Na něco přijdeme. Tak co je s večerí?

ELEKTRA: Opravdu nemáš chuť na hovězí na hříbkách?

SALLY: Ne. Víš přece, že hovězí na hříbkách nemám moc rád.

ELEKTRA: Já taky nemám na hovězí na hříbkách chuť. Víš co? Necháme je Klytaimnestře, až přijde ze školy, a sami si uděláme topinky s česnekem.

SALLY: To bych měl radši hovězí na hříbkách.

ELEKTRA: Ale topinky s česnekem nás přijdou levněji.

SALLY: Tak dobře, udělej topinky s česnekem. (*Elektra položí konzervu na stůl na noviny. Sally se dívá na konzervu, ležící na novinách. Na něco si vzpomene, odsune konzervu a otevře noviny.*) Vždyt jsme se dnes úplně zapomněli podívat do rubriky úmrtí!

ELEKTRA: Máš pravdu, Sally. (*Oba se vrhnou k novinám. Po chvíli.*)

SALLY: Nic.

ELEKTRA: Zase nic.

SALLY: Tak jdi dělat topinky s česnekem.

vdova po důstojníku, po zákeřné chorobě, William Hackett, vrchní strážmistr, tiše v kruhu rodinném, Robert Hacks, senior, zakladatel firmy Hacks a Shmecks, po životě vyplněném prací..

ELEKTRA: Tilbury Foster zase ne.

SALLY: Ten zatracený chlap je snad nesmrtelný!

ELEKTRA: Nemůžeš zachovat alespoň trochu patřičnou formu?

4 Na poličce jsou už čtyři šanony a tři balíky Cincinnatiského deníku. Ostatní předměty už se skromně krčí v poslední přihrádce poličky. Na obrázku se usmívá hezká mladá dívka. Sally čte za stolem noviny, Elektra sedí v křesle.

SALLY: Už vím, co udělám. Pojedu do Cincinnati.

ELEKTRA: Proboha, Sally, snad nechceš praujce Tilburyho zavraždit?

SALLY: Třeba zavraždit. Připravil nás o čtvrt miliónu, každá porota mě osvobodí. Pojedu hned zítra.

ELEKTRA: To není možné, Sally. Nemáme peníze na dráhu.

SALLY: To je pravda. Co tedy budeme dělat?

ELEKTRA: Čekat.

SALLY: Pořád čekat.

ELEKTRA: Nebuď netrpělivý, Sally. Vede se nám dobře, můžeme čekat. Žádný spěch. Kapitál nám den ode dne roste. Příjmy se nám hromadí po tisících a desetitisících. V celé zemi není rodiny, která by měla lepší vyhlídky než my. Už jsme dosáhli čtvrt miliónu a další peníze jsou na cestě.

SALLY: Ano, je to tak. Jsi úžasná. Chtěl bych tě políbit. *(Elektra strpí políbek)* Hlavní je, že mám tebe. A ty máš mě. Ty jsi moje rozumbradka. Moje růžový ramínko. Líbej mě, Alek. Jak jsi hebkounká.

ELEKTRA *(odstrčí ho)*: Puť, máš vlhké ruce. Raději si sedni a budeme porovnávat nové kursy se starými.

SALLY: Tak dobře. — Miláčku, dneska jsme vydělali deset tisíc dolarů. Za jediný den deset tisíc. Dnes bychom si snad mohli dovolit nějakou dobrou večeři.

ELEKTRA: Nezapomeň, že jsme zaplatili předplatné na Chicagský deník a Wall-

streetského ukazatele. A když jsi teď přestal psát adresy na obálky...

SALLY: Tak mi dej alespoň něco jíst. Cokoliv. Mám hlad. *(Elektra jde do spíže a přinese odtud sklenici s kompotem.)*

ELEKTRA: Na světlo ve spíži jsme se taky ještě nezmohli. Nemusíš to sníst celé.

SALLY: Nic jiného už nemáš?

ELEKTRA: Ne. Viš, že nám poslední brambory ohryzaly myši.

SALLY: Hned z příští výplaty koupíme jed na myši. Nezapomeň na to.

ELEKTRA: Ne.

SALLY: Máš nějaké jídlo pro Klytaimnestru? Kde vůbec je?

ELEKTRA: Nejlepší by bylo, kdyby se vdala. Už o tom delší čas přemýšlím.

SALLY: Za koho?

ELEKTRA: V poslední době často obchází kolem ten truhlářský tovaryš odnaproti.

SALLY: Truhlářský tovaryš.

ELEKTRA: Prý si přijde na slušné peníze.

SALLY: Ale truhlářský tovaryš!

ELEKTRA: Tak se mi to moc nezdá. Nedávno jsem potkala starostovic Boba. Stal se z něho docela slušný mladík.

SALLY: Však to naši Klytaimnestře taky sluší. Než by došlo k svatbě, měli bychom zaokrouhlit majetek na půl miliónu. Myslíš, že to půjde?

ELEKTRA: Byla bych ráda.

SALLY *(znovu se k ní přibližuje)*: Jsi báječná, miláčku.

ELEKTRA *(odstrčí ho)*: Pojd, musíme vypracovat měsíční rozvahu.

5 *Políčka je plná šanonů s účetními doklady. V koutku, v poslední příhrádce jsou namačkány původní ozdobné předměty. Nad políčkou na zdi obrázek krásné mladé ženy, která se tváří vážně, skoro smutně. Na stole jsou dva poháry. Elektra sedí v křesle, Sally jen ve vestě otevřít šampaňské. Víno vyšumělo z láhve a Sally nalévá do sklenek. Připravuje se k přípitku. Elektra položí sklenku a jde pro černý kabát. Podává jej Sallymu.*

ELEKTRA: Okamžik, Sally. Je to slavnostní přípitek.

SALLY *(obléká si kabát)*: Nastal největší den našeho života.

ELEKTRA: Nejistota je za námi, Sally. Máme rovný milión.

SALLY: Stalo se to dřív, než jsme tušili.

ELEKTRA: Měli jsme štěstí.

SALLY: To nebylo štěstí, Elektro. Máš skvělý burzovní talent.

ELEKTRA: Prostě se v těch věcech nerada mýlím.

SALLY: Jak ti chutná šampaňské?

ELEKTRA *(vypadla z role)*: Ale z čeho budeme žít do konce měsíce?

SALLY: Alek, přece bys v takový den ne-kazila hru.

ELEKTRA: Máš pravdu. V takový den.

SALLY: Představ si, miláčku, milión!

ELEKTRA *(nemůže se dostat zpět do hry)*: Ano, rovný milión.

SALLY: A teď si budeme trochu užívat.

ELEKTRA *(začíná být ve svém žlvtu)*: Ne, Sally. Co je to milión? Nic! Viš, kolik je v Americe milionářů? A pak, byl by to hřích teď v nejlepším přestat. Teď, když se nám otevírají správní rady největších koncernů?

SALLY: Nechci utrácet moc. Jen bych si

na pár dní zajel do Montě Āria, abych zkusil štěstí ve hře.

ELEKTRA: Ne, ne, ne, miláčku! Kdepak! Ale až se Klytāimnestra vdá, té zaplatím svatební cestu do Evropy. Té ano.

SALLY: Miláčku, trváš stále na tom, aby si naše dcera vzala syna továrníka na konzervy?

ELEKTRA: Ne, netrvám.

SALLY: Dočetl jsem se v novinách, že senátor Houston má dospělého syna.

ELEKTRA: Nebyla bych proti.

SALLY (*nalévá*): Málo piješ, Elektro, šampaňské se musí pít rychle.

ELEKTRA: Točí se mi hlava.

SALLY: Nejsme zvyklí na pití. Kdyby nás pan předseda Bradon viděl, jak pijeme šampaňské. Copak by asi říkal?

ELEKTRA: To ti může být jedno. (*Naráz vypila celou sklenku*) Nalej mi ještě, Sally!

SALLY: Pan předseda Bradon by asi byl proti tomu, abych nosil při pohřbech slavnostní zástěru abstinentního spolku.

ELEKTRA (*vypila další sklenku*): Ať jde pan předseda Bradon k čertu s celým abstinentním spolkem. Mně je dneska všechno jedno.

SALLY: Byl jsem vždycky abstinentem ze zásady. Ale zdá se, že chudoba má větší váhu než všechny zásady.

ELEKTRA: Pan předseda Bradon si roz-

6 *Polička je už docela plná šanonů s účetními doklady. Neří na ní nic jiného a ještě nestačí. Jsou srovnány v řadách na sobě a některé ještě leží na zemi kolem. Dívka na fotografii má dlouhé, hladce sčesané vlasy a vypadá velmi smutně — s prvními příznaky stárnutí. Sally a Elektra sklonění nad účetními doklady.*

SALLY: To je zvláštní, že to nevychází.

ELEKTRA: Akcie Union Pacifické dráhy máš zapsané?

SALLY: Samozřejmě.

ELEKTRA: A co Transoceánská paroplavební?

SALLY: Taky.

ELEKTRA: A chilský ledek?

SALLY: Vidíš, chilský ledek.

ELEKTRA: Tady, podívej. Osm set tisíc dolarů, to jsi přehlédl. Jako kdyby osm set tisíc dolarů nebyly žádné peníze. Jak jsi mohl přehlédnout osm set tisíc dolarů, miláčku?

SALLY: To se přece může stát.

ELEKTRA: Nemělo by se to stát, vždyť

myslí, aby ti něco řekl. Teď, když máš milión, bude k tobě zatraceně zdvořilý. SALLY: A já mu konečně zaplatím všechny příspěvky, které jsem spolku dlužen. A ani o cent víc. Dám jim jenom, co jsem jim dlužen.

ELEKTRA (*je opilý*): Ani o cent víc!

SALLY: Tak! — Anebo víš co? Já se můžu na abstinentní spolek vykašlat. Já teď zasedám v kolika správních radách, možná, že mě zvolí do kongresu. Myslíš, že by to bylo možné, aby mě zvolili do kongresu?

ELEKTRA: Ano, tebe určitě zvolí do kongresu. A možná, že budeš jednou dokonce ve vládě.

SALLY: Myslíš?

ELEKTRA: Určitě to tak bude, Sally.

SALLY: Ty mi tolik věříš?

ELEKTRA: Věřím, Sally.

SALLY: Ty máš dobrou Elektru, za všechno vděčím jen tobě. Jsi o tolik lepší než já. Ty klenote mezi ženami, miláčku mého srdce. Dej mi pusinku. Už tak dlouho jsi mi nedala pusinku. (*Rozplácne se. Vstane, má trochu těžké nohy, sápe se na ní.*)

ELEKTRA (*odstrčí ho*): Počkej, Sally, zrovna mě něco napadlo.

SALLY: Co?

ELEKTRA: Že jsem na to nepřišla dřív. Koupím železnici.

jde o peníze.

SALLY: Odpust.

ELEKTRA: Sečti to znovu, uvidíš, že to už vyjde.

SALLY (*sečítá dlouhé sloupce. Elektra si mezitím unaveně sedla do křesla. Zavřela oči*): Už to bude.

ELEKTRA: Teď už to musí vyjít.

SALLY (*počítá*): Co že dnes ještě nepřišla pošta?

ELEKTRA: Je prvního, listonoš roznášá peníze.

SALLY: A my abychom čekali na svůj Wallstreetský ukazatel. Kvůli nějakým pitomým šestákovým penzím!

ELEKTRA (*stále se zavřenýma očima*): Počítej pořádně, miláčku, ať neuděláš chybu.

SALLY: Ano. (*Podívá se na Elektru*) Je ti něco?

ELEKTRA: Ne, jsem jenom strašně unavena.

SALLY: To přejde.

ELEKTRA: Ani ti nedovedu povědět, jak strašně jsem unavena.

SALLY: Tak už jsem s tím hotov. Vyšlo

to, dávej pozor. Celkový stav jmění. Jeden tisíc sedm set miliónů dolarů. To je skvělé! V celých Státech — v celém světě není mnoho rodin bohatších než jsme my. Jsi šťastna, Elektro?

ELEKTRA: Jsem unavená.

SALLY: Tisíc sedm set miliónů dolarů. Co budeme dělat teď?

ELEKTRA: Uložíme je do zaručeně spolehlivých cenných papírů, z nichž plynou úroky. Můžeme počítat se ziskem sto miliónů ročně.

SALLY: Tedy zajištění v rovnováze?

ELEKTRA: Ano.

SALLY: Konec podnikání?

ELEKTRA: Kdybys věděl, jak jsem unavená.

SALLY: Dobře. Souhlasím. A kolik budeme moci ze zisku utratit?

ELEKTRA: Kolik chceš.

SALLY: Tohle je můj nejšťastnější den.

ELEKTRA: Pamatuješ se, Sally, jak jsi toužil po kočáře s koňmi a po saních?

SALLY: Pamatuju, Alek.

ELEKTRA: Teď můžeš mít všechno, na co si vzpomeneš.

SALLY: Ze všeho nejdřív vystrojím Klytáimnestře svatbu.

ELEKTRA: Ano, miláčku.

SALLY: Počkej, něco ti ukáži. Minulý týden, když jsem byl v záložně vybírat peníze, tak to tam leželo na stole, takový prospekt, víš?

ELEKTRA: Jaký prospekt?

SALLY: Turistický prospekt. Nejmenší knížectví v Evropě. Věčné jaro, přepychové přímořské lázně, herna, výjiždky na jachtách, kouzelné benátské noci. Je tam katedrála, mají svého biskupa, ohromný hřbitov, kde nepochovávají nikoho než sebevrahy.

ELEKTRA: Chceš se tam podívat, Sally?

SALLY: Podívat? Ovsemže se tam chci podívat. Netušíš ještě?

ELEKTRA *(se zavřenýma očima)*: Cože?

SALLY: Kniže v nejlepších letech je ještě svobodný. Chápeš? — Svatbu uspořádáme příští neděli. Jsi šťastna, Elektro?

ELEKTRA: Ano, Sally.

SALLY: Bude to královská svatba. Docela přesně si ji dovedu představit... *(Zavonění domovního zvonku)*

ELEKTRA: Jdi otevřít, Sally. Listonoš přišel.

(Sally odchází, Elektra s námahou vstane, přičísne si vlasy, je najednou vyčerpaná a stará)

SALLY *(vrací se s novinami v ruce)*: Už máme svůj Wallstreetský ukazatel.

ELEKTRA: Pojď, dáme se do práce. Budu ti diktovat kursy. *(Podívá se do novin a strne. Její zhroucení je upřímné, vážné, dalo by se říci tragické)* Bože! To není možné.

SALLY: Co se stalo? *(Vezme Elektře noviny a dívá se do nich. Ruka mu poklesne. Zapotí se)* To není pravda, Elektro.

ELEKTRA: Asi to bude pravda, Sally. Krach na burze! I takové věci se stávají.

SALLY: Snad se nám ještě podaří něco zachránit.

ELEKTRA: Jsme žebráci, Sally. *(Je to stará žena na konci sil, těžce usedne, Sally se na ni s úctou dívá. Jeho obličej vyzařuje hluboký smutek, ale také něhu. Konečně se neznatelně usměje)*

SALLY: To všechno byla přece jenom hra. Strýc Tilbury je ještě živ. Ještě pořád je živ. A jednou umře. Potom zdědíme třicet tisíc dolarů. Opravdu je zdědíme! A bude to všechno znova. A bude to doopravdy. Teprve potom budeme doopravdy bohatí a šťastní. *(Elektra vrtí hlavou)*

SALLY: Vždyť se vlastně nic nestalo.

ELEKTRA: Sally, kolik máme ještě peněz na spořitelní knížce? Myslím na naši skutečné spořitelní knížce ve zdejší filiálce spořitelny.

SALLY: Minulý týden jsem vybral posledních pět dolarů a knížku zrušil.

ELEKTRA *(septem)*: Sally.

SALLY: Jsem s tebou, vždycky budu s tebou, neopustím tě, poneseš to spolu. Už to nebude trvat dlouho. Čeká nás osvobození, zapomeneme. Už to jistě nebude trvat dlouho. Musíme mít trpělivost.

ELEKTRA: Jediný, co cítím, je únava.

SALLY: Málo jíš, dneska jsi byla zase bez oběda. Počkej, něco ti přinesu.

(Jde ke dveřím do spíže. Vstoupí, něco hledá. Elektra se zavřenýma očima v křesle.)

HLAS SALLYHO: V té spíži se nic nedá najít. Je tam taková tma. Až budeme mít nějaké peníze, musíme tam konečně zavést světlo.

ELEKTRA: Nic tam není. Všechno jsme už snědli.

SALLY: Špatně ses dívala. Něco jsem tady přece jen nahmatal. Počkej. *(Sally vychází ze spíže a nese v ruce balíček. Elektra otevře oči. Sally rozbaluje balíček)* Co je to?

ELEKTRA: Jed na krysy.

Konec

interview

Osoby: Novinář
Dramatik

N.: Jaký je rozdíl mezi umělcem starého typu a umělcem avantgardním?

D.: Umělci starého typu si myslí, že země má tvar pomeranče mírně zploštělého na pólech. Avantgardní umělci vidí, že vypadá jako hruška.

N.: Co má společného tradiční divadlo s avantgardním divadlem?

D.: Jedno i druhé je jako šťáva z pomeranče.

N.: Jaký je rozdíl mezi špatným a dobrým divadlem?

D.: Špatné divadlo se snaží vyjádřit podstatu světa tím, že vymačkává pomerančovou kůru, zatímco dobré divadlo se nezdržuje kůrou a věnuje se šťávě.

N.: Můžeme si vzít příklad z pomeranče?

D.: Ano; jen když není dokonale kulatý.

N.: Existuje snad pomeranč dokonale kulatý?

D.: Viděl ho snad už někdo?

N.: A proč jej nenazýváte zrcadlem?

D.: Protože zrcadlo není k pití.

N.: Je povinností pomerančové šťávy být méně objektivní než zrcadlo?

D.: Práva a povinnosti nemají se šťávou co dělat.

N.: Jsou v divadle vitaminy?

D.: Ano, jen když je hned konzumováno.

Přeložil Josef Hajný

Giordano Falzoni

VIOLA

zakládá pro své návštěvníky, příznivce a přátele Klub Viola, jehož cílem je vytvářet ve Viole klubové prostředí, sdružit přátele moderně chápaného umění a poskytovat členům zvláštní výhody a možnosti. Povinnost člena Klubu je jediná — navštívit ročně nejméně 4 pořady. Výhod a možností je — zatím — 10 (členové Klubu budou zdarma poštou dostávat měsíční přehled pořadů Violy, pozvánky na vernisáže výstav a všechny tiskové materiály Violy, na pondělní autorské večery obdrží vstupenku za poloviční cenu 3,— Kčs, na všechna ostatní představení platí členové Klubu jednotné snížené vstupné 6,— Kčs, vedení Klubu Viola a umělecká rada Violy uspořádají pro členy Klubu ročně nejméně tři besedy se spisovateli, výtvarníky, interprety poezie a hudebníky, členové Klubu mají možnost spolupracovat s vedením Violy zasíláním dramaturgických návrhů a vlastních textů, z nichž umělecké vedení Violy použije vhodné materiály do pořadů, aj.). O přihlášku a bližší údaje si můžete napsat na adresu Viola, Národní třída 7, Praha 1.

rms 9

Rolling Stones

**MICK JAGGER
CHARLIE WATTS
KEITH RICHARD
BRIAN JONES
BILL WYMAN**

MICK JAGGER / zpěv

Hned po Beatles jsou nejpopulárnější světovou skupinou Rolling Stones – a z nich Mick Jagger, jehož fotografie dnes nesmí chybět v žádném hudebním časopisu. Spolu s Keith Richardem skládá písničky; v poslední době Rolling Stones hrají téměř jen vlastní skladby. Mick Jagger je osou, kolem níž se točí každý koncert: sólově zpívá, tančí s mikrofonem na šňůře, mává nad hlavou těžkým stojanem, ve chvílích pěveckého „volna“ tiskne desítky dívčích rukou, jež se k němu vztahují zpod pódia. V nahrávacím studiu organizuje nejen čtyři své spoluhráče, ale také cestovního manažera skupiny Iana Stewarta, případně kamaráda Jacka Nietzscheho, amerického zpěváka Gene Pitneyho, třiaadvacetiletého manažera Andrew Loog Oldhama. Každý z nich občas uhodí do klavíru či bicích nástrojů ten pravý akord pro doplnění celkového zvuku. Zvuku, který se potom nese světem, a v němž Jaggerův hlas nevyniká, ale je pouze jeho částí. Říká se mu rhythm and blues.

VLASTNÍ JMÉNO: Michael Philip Jagger. – **NAROZENINY:** 26. VII. 1944. – **RODIŠTĚ:** Dartford, Kent. – **BYDLIŠTĚ:** Hampstead, Londýn. – **MÍRA:** 175 cm. – **VÁHA:** 73 kg. – **OČI:** Modré. – **VLASY:** „Myši“. – **SOUROZENCI:** Christopher. – **KDE BY CHTĚL BYDLET?** „Mít jeden dům v Paříži, jeden v New Yorku a jeden v Londýně a žít střídavě ve všech.“ – **MANŽELSTVÍ:** „Na ženění nemyslím. Nerad totiž za někoho odpovídám. Nemám žádnou představu ideální ženy. Až se do některé zamiluji, vezmu si ji.“ Tisk už několikrát přinesl jeho fotografii s Chrissí Shrimptonovou a označením „snoubenka“; Mick nic nenamítal. – **VZDĚLÁNÍ:** Střední škola, vyšší ekonomická škola v Londýně. – **HUDEBNÍ VZDĚLÁNÍ:** Úplný samouk. – **OVLAĐ NÁSTROJE:** Foukací harmoniku. – **NEJVĚŠÍ STĚŠTÍ JEHO KARIÉRY:** Setkání s ostatními Stones. – **PROFESIONÁLNÍM HUDEBNÍKEM:** Od osmnácti let. – **KONIČEK:** Lodě, desky. – **NEJOBLIBENĚJŠÍ ZPĚVÁK:** Chuck Berry, Jimmy Reed, Bo Diddley. – **FILMOVÝ HEREC:** Sophia Lorenová, Steve McQueen. – **BARVA:** Modrá a karafiátová. – **JIDLO:** Kontinentální. – **NÁPOJ:** Pomerančový džús. – **SKLADATEL:** Dvojice J. Lieber & Mike Stoller, John Lennon & Paul McCartney, Chuck Berry. – **RŮZNÉ ZÁLIBY:** Jezdit sám v noci autem; dívky. – **CO NEMÁ RÁD:** Restaurace pro motoristy; nesnášenlivé lidi. – **NEJMILEJŠÍ DESKA:** „In The Midnight Hour“ s americkým černochem Wilsonem Pickettem. – **NEJPROTIVNĚJŠÍ DESKA:** „Is It Because“ s anglickou skupinou Honeycombs, známou svou bubenicí. – **VZTAH K JAZZU:** „Charlie miluje jazz a to je dobře; nejlepší bubeníci zřejmě mají být jazzmani. Brian se taky zajímá o jazz. Já jsem jazz nikdy moc rád neměl; nejlepší jazzoví zpěváci nemusí nezbytně být nejlepšími zpěváky pop music. Když jsem chodil do školy, nosilo se mluvit o jazzu a každé balík řečnil, jaká je to ohromná věc. Dobrá. Poslechl jsem si to a nevzrušovalo mě to. Bylo pro mě těžké říci, který jazzman je talentovaný a který nejhorší na světě; nepoznal jsem rozdíl. Moc mě to nezajímalo, takže jsem šel po čase poslouchat rock'n'roll. Teď mám docela rád Jimmyho Smithe, Bookera T., takové chlapičky na okraji jazzu. Jazz byl velký, když měl hvězdy jako Louise Armstronga. Publikum vycítilo, co přinášejí. Teď se stalo s jazzem to co s malováním a ostatními současnými formami umění.“ – **DUŠEVNÍ ROZHLED:** „Rozšířilo nám ho cestování. V devatenácti jsme si jako většina kluků mysleli, že víme všechno. Čím víc jsme toho viděli, tím víc jsme poznávali, co všechno máme dohánět.“ – **CO ZPÍVÁ NEJRADĚJI?** Vlastní skladbu Satisfaction. (Byla také na Houpačce.) – **CO KDYBY SE NOVÁ DESKA ROLLING STONES NEDOSTALA MEZI BESTSELLERY NA 1. MÍSTO?** „Ne, nebyl bych nešťastný. Tolik to pro mě zase neznamená.“ – **O BEATLES:** „Mám rád všechny jejich desky, hlavně proto, že nikdy nemají na druhé straně slabou skladbu.“ – **NEJZAJÍMAVĚJŠÍ MÍSTO NA SVĚTĚ:** „Singapur. Všude jinde, kde jsme byli, je to stejné. Vlezte do Hilton hotelu a nevíte, v které části světa vlastně jste.“

CHARLIE WATTS / bicí nástroje

Nejstarší Stone, jediný, kdo začal studovat vysokou školu (uměleckého zaměření), náruživý jazzman, fanda do oblékání, už ženatý. Když přijel se skupinou do Paříže, prostál hodiny před obrazy Picassa a Buffeta. Ilustroval už několik knih, v poslední době i pro děti do Spojených států. Ale taky se popral na Novém Zélandu, kde mu nějaký nadšenec tak dlouho klepal v hotelu na dveře a cpal se dovnitř, až ho Charlie popadl za krk a vynesl. Za módu utrácí týdně dost: 40 liber. Má na dvě stě košil, nepočítaně kalhot. Na zájezdech zaberou jeho oblekové kufrы téměř celou šatnu Rolling Stones. Navíc má doma sbírku starodávných pistolí, kterou ve všech evropských antikvariátech pečlivě doplňuje. Jeho vlasy jsou nejkratší, takže je mu – jedinému ze skupiny – vidět i kus čela. Vedoucí pražské skupiny Olympik Petr Janda ho podezírá, že má jako bubeník velký podíl na rytmických chybách některých nahrávek.

CELÉ JMÉNO: Charles Robert Watts. – NAROZENINY: 2. VII. 1941. – RODIŠTĚ: Londýn. – MÍRA: 170 cm. – VÁHA: 70 kg. – OČI: Modré. – VLASY: Hnědé. – SOUROZENCI: Linda. – PROFESIONÁLNÍM HUDEBNÍKEM: Od osmnácti let. – NEJVĚŠÍ ZÁŽITEK: Spojení s Rolling Stones. – NEJVÍCE HO OVLIVNIL: Různí lidé v různých prostředích. – KONÍČEK: Ženy. – NEJOBLÍBENĚJŠÍ ZPĚVÁK: Bo Diddley, Muddy Waters, Mick Jagger, Buddy Greco (což je jediný swingař, k němuž se někdo z Rolling Stones hlásí). – HEREC: Všichni. – BARVA: Červená a černá. – JIDLO: Dobré. – Nápoj: Čaj. (Ale berme to s rezervou. Rolling Stones všichni pijí, jak několikrát popsali reportéři, to, co je „po dlouhých nocích a časných ránech“ postaví před dalšími koncerty na nohy. Někdy to bývá i směs whisky s coca-colou.) – ŠATY: „Můj vkus je příliš dobrý, než abych si vybral ječný!“ – KAPELA: Je jich hodně. – SKLADATEL: George Russel, Gil Evans. – RŮZNÉ ZÁLIBY: „Kromě dívek a šatů i já sám.“ – NEMÁ RÁD: „Takového nic není.“ – VYHOVUJE MU HUDBA: Dobrá. – NEJMILEJŠÍ DESKA: The Ramsey Lewis Trio, „In Crowd“. – NEJPROTIVNĚJŠÍ: „Where Are You Now“ s Jackie Trentovou. (Tato anglická zpěvačka vedla s touto nahrávkou i přehlídku Radia Luxembourg, ale zřejmě hlavně díky popularitě v dobře načasovaných televizních programech. Jinak nepatří ani mezi nejlepší, ani mezi nejpobulárnější.) – O BEATLES: „Moc si jich vážím. Z mých vrstevníků je pro mě Ringo jediným vzorem.“ – O FRANÇOISE HARDYOVÉ: „Většina jejich nahrávek se mi líbí. Má tady spoustu fanoušků a je jediná francouzská zpěvačka, jejíž desky jsou v Anglii populární.“ – O JOHNNU LEE HOOKEROVI: „Vždycky ho okamžitě poznám. Nejsem do něj blázen. Ale líbí se mi – je ohromný.“ – (Mimochodem: z Hookerova vzoru – podobně jako z jiných amerických černochů – vychází většina anglických rhythm'n'bluesových skupin, mj. i Rolling Stones.) – O RICKU NELSONOVI: „Je ohromný. Škoda, že teď nenahrává lepší skladby.“ (Jedná se o amerického bílého rock'n'rollera, jednoho ze slavné plejády Neil Sedaka, Dion, Cochran, Holly, Presley, na niž se zvolna zapomíná.) – O JAZZU: „Poslouchám ho kde se dá. V Americe jsem zažil ohromné věci, když mě v New Yorku s sebou vzali Clark Terry a Bob Brookmeyer a jezdili jsme v noci po klubech. Viděl jsem kvartet Sonnyho Rollinse v Birdlandu, Mary Lou Williamsovou a Jake Hannu, který právě hrál s dixielandovou kapelou: cítil se unaven, protože měl právě po zájezdu s Woody Hermanem. Taky jsem viděl Billy Taylora, velký band Charlie Minguse, Dizzy Gillespieho a Maxe Roache. To byla senze! Tam je kouzelné prostředí. Dostal jsem nabídku, abych doprovázel v Birdlandu nějakého zpěváka, ale odmítl jsem. Neznal jsem repertoár a všechno by pak viselo jen na mé snaze – a to je málo.“

VYSLOVUJETE SPRÁVNĚ? Rolling Stones (rouling stounz), Mick Jagger (mick dzejgr), Keith Richard (kchís ričrd), Brian Jones (brajin džounz), Bill Wyman (bil uajmen), Charlie Watts (čárli uots).

KEITH RICHARD / sólová kytara

Podobně jako u Beatles, i mezi Rolling Stones vyniká po hráčské stránce sólový kytarista – Keith Richard. Podle rozhovorů v novinách soudě je zároveň velmi inteligentní. Jeho skladatelský a aranžérský um nekončí spoluautorstvím na Jaggerových písních. Letos nahrál se symfonickým orchestrem Aranbee Pop deset slágrů – mj. There's A Place a We Can Work It Out od Beatles a I Got You Babe z repertoáru Sonnyho & Cher – v úpravách téměř klasických; poprvé v životě si i zadirigoval. Do skupiny patří od léta 1962. Poslouchali tehdy spolu s Mickem každé úterý večer v tančírně v Ealingu skupinu, kterou vedl Brian Jones; pak se všichni tři dohodli, že jejich největší láskou je hudba amerických černochů rhythm and blues, obsahující vedle komerčních prvků i původní, lidové vlivy pracovních písní a blues. A tak společně bydleli, poslouchali gramofon s rhythm'n'bluesovými deskami a jedli přitom jedny rybičky denně...

NAROZENINY: 18. XII. 1943. – **RODIŠTĚ:** Dartford, Kent; jako Mick. – **BYDLIŠTĚ:** Hampstead, Londýn. – **MÍRA:** 175 cm. – **VÁHA:** 70 kg. – **OČI:** Hnědé. – **VLASY:** Černé. – **VZDĚLÁNÍ:** Střední umělecká škola. – **HUDEBNÍ VZDĚLÁNÍ:** Samouk. – **NEJSILNĚJÍ HO OVLIVNIL:** Americký mišenec, zpěvák, kytarista a skladatel Chuck Berry. – **PROFESIONÁLNÍM HUDEBNÍKEM:** Od osmnácti let. – **KONÍČEK:** Španí; desky. – **NEJOBLIBENĚJŠÍ ZPĚVÁK:** Chuck Berry, Muddy Waters, skupiny Shirelles a Crystals. – **FILMOVÝ HEREC:** Sophia Lorenová, Paul Newman, Jinx. – **BARVA:** Černá. – **JIDLO:** Kuřata. Na posezení sní i čtyři. – **NÁPOJ:** Pomerančový džús. – **KAPELA:** Flinstones. – **SKLADATEL:** Goffin-King, Chuck Berry. – **RŮZNÉ ŽALIBY:** Dívky; lodě; kytary; boty na vysokých podpatcích. – **NEMA RÁD:** Policajty a falešné lidi. – **JE HVEZDOU. ZMĚNILO HO TO?** „Ano, ale těžko říct, nakolik to způsobily úspěchy a nakolik fakt, že jsem o tři roky starší.“ – **VZTAH K JAZZU:** „Mick říká, že kdybychom měli jazzového saxofonistu, asi bychom ho omezovali a nemohl by ukázat, co umí. Mě jako kytaristu Stones neomezují, nejsem takový hráč. Kvůli velkým jazzovým technikům komplexy nemám. Hraju to nejlepší, co mohu. To je asi jako když Sandie Shawová poslouchá Kathleen Ferrierovou: Sandie by nemohla zpívat tak dokonale, ale i kdyby mohla, tak jí to nepomůže. Mimo to – jazz je příliš zamořen technikou. Všechno je to ve slepé uličce. Ne každý tvůrčí umělec, pochopitelně, ale spousta muzikantů má úspěch s nesmysly. Před několika dny jsem byl v gramofonové prodejně a viděl jsem vycházet fandý, kteří si libovali, jak báječnou desku slyšeli. Byla to třiatřicítka a oni ji hráli rychlostí 45 ot.“ – **ZMĚNILI SE FANOUŠKOVÉ STONES?** „Od dob, kdy jsme byli neznámou, výlučně rhythm'n'bluesovou skupinou v Londýně, určitě. Existuje druh fandů, kteří o vás nechťejí ani slyšet, jakmile získáte popularitu. Naproti tomu známe fanatiky, kteří o nás vědí všechno – mnohem více než víme my sami.“ – **FILM:** „Pakliže Cliff Richard má rád to, co dělá, jsou jeho filmy v pořádku. Stejně jako Elvisovy. Vydělávají peníze. Ale my takové filmy dělat nechceme. Už jsme měli základní filmovou povídku, napsal ji náš manažer Andrew Loog Oldham a mělo se to jmenovat Vzadu, Vedu a Vpředu, ale zatím pořád nevíme. Náš první film bude financovat DECCA, rozpočet je 400 000 liber, plánovaná doba natáčení deset týdnů. Točit budeme někde za železnou oponou. (Pozn. aut.: Na Západě se takhle dosud mluví, bohužel.) Podle smlouvy s DECCA máme točit jeden film ročně po dobu pěti let.“ – **NEJVĚTŠÍ OSOBNÍ VÝDAJE:** U Briana, Micka a Charlieho je to oblékání. „To mě tolik nezrušuje. Vždycky jsem snil o tom, kdy budu moci kupovat kytaru a studovat techniku hry. Dneska se nemusím rozmyslet, když chci utratit dvě stě liber za kytaru. A několik takových nástrojů taky doma mám.“ – **O DAVIDU JACOBSONI** (komentátorovi, který kritizoval nahrávku Stones Uhní z mého obláčku, protože nebylo rozumět textu): „Asi je trochu nahluchlý. Nikdy jsme nezpívali silněji. Měl by spíš kritizovat desky jako Slzy.“ (Anglický sladák s Ken Doddem.) – **NEJMILEJŠÍ DESKA:** Bob Dylan-Like A Rolling Stones. – **NEJPROTIVNĚJŠÍ:** Alma Coganová – Snakes And Snails.

BRIAN JONES / doprovodná kytara

Rolling Stones odvodili svůj název od písně amerického lidového skladatele, kytaristy a pěvce Muddyho Waterse – The Rolling Stones Blues.

Ale spíše než k tomuto Blues valčího se kamene má název vztah k známému anglickému přísloví Kámen, který se kutálí, neobroste mechem. Po zákonu paradoxu je pět kutálějících se kamenů obrostlých hojně;

nejvíce a nejlépe Brian Jones. Prý má v každém městě dívku. Prý se oženil se „svou“ dívkou Anitou a Bob Dylan jim byl za svědka. Prý mu soud uložil už řadu pokut za nejrůznější provinění. Nikdo sice neví nic přesně, ale noviny jsou strašná věc. Zejména, když je čtou strašní lidé. A lidé umějí nenávidět: i populární skupinu. Příčiny? „Protože mám tohle auto, Rollse. Vidí mě, jak řídím a myslí si:

to je ten pitomej klacek, co vydělává spoustu prachů v náky skupině. Brzy to prodám.“ Brian Jones, jak vidíte, dosud nepochopil, že členu populární skupiny se dá vždycky něco závidět; když ne Rolls, tak alespoň nos mezi očima.

NAROZENINY: 26. II. 1944. – **RODIŠTĚ:** Cheltenham. – **BYDLIŠTĚ:** Chelsea.

„Desky, láhve, souveniry, knihy a mohutný zesilovač, vše volně poházené po místnosti“, popisuje reportér Record Mirroru Richard Green. –

MIRA: 170 cm. – **VÁHA:** 70 kg. – **OČI:** Modré. – **VLASY:** Světlé jak len. –

SOUROZENCI: Barbara. – **VZDĚLÁNÍ:** Střední škola. – **HUDEBNÍ:** Samouk na kytaru a fukací harmoniku. – **NEJVÍCE HO OVLIVNIL:** „Všechno, co je rhythm'n'blues, je obrovské.“ – **KONÍČEK:** Ženy. – **NEJOBLIBENĚJŠÍ ZPĚVÁCI:** Johnny Cash, Bo Diddley, Jimmy Reed. – **FILMOVÝ HEREC:** Tony Perkins. – **BARVA:** Černá. – **JÍDLO:** Řízek. – **NÁPOJ:** Mléko; whisky. – **KAPELA:** Muddy Waters Band. – **SKLADATEL:** Willy Dixon, Bach, Lennon & McCartney. – **ZÁLIBA:** Mít všeho dost. – **NEMÁ RÁD:** Veřejnou dopravu. **HUDEBNÍ GUSTO:** Velice snášenlivý, ale nenávidí dechovku. –

NEJMILEJŠÍ DESKA: „The Same Old Song“ s americkou skupinou The Four Tops. – **NEJPROTIVNĚJŠÍ:** „Crying In The Chapel“ s Elvisem Presleym. – **O BEATLES:** „Vzbuzujeme větší rozruch než Beatles, protože se chováme volněji, oblékáme se stejně nedbale jako publikum. Beatles jsou dnes idoly. Malí posluchači se s nimi nemohou rovnat. Ale s námi ano.“ – **O MICKOVĚ ZPĚVU:** „Jsme Rolling Stones, nikoliv Mick Jagger. Nazpíval sám As Tears Go By, ale ne proto, aby byl on jediný na desce. Skladba si to vyžadovala. Ale jinak prostě Mick zpívá a my hrajeme na nástroje; dohromady jsme to zase my. Uprostřed skupiny si všechno řekneme, ovšem Mickův zpěv respektujeme a nikdo se nesnaží jej přehlásit – jak se mylně domnívají někteří posluchači.“ –

MAJÍ STONES NEJVĚTŠÍ SEX-APPEAL? „Říká se to, ale nikdy jsem o tom nepřemýšlel.“ – **NEJVĚTŠÍ LICHOTKA:** „Když nám majitel pařížské Olympie Bruno Coquatrix řekl, že jsme měli největší potlesk ze všech zahraničních hostů.“ –

NEJOKÁZALEJŠÍ PŘIJETÍ: „Do jednoho amerického hotelu nás dopravili na tiskovou konferenci až do patra přímo v autech, zvláštním výtahem. Před námi se to naposled stalo v r. 1963 prezidentu Kennedymu.“ – **JAZYKOVÉ SCHOPNOSTI:** Domluví se francouzsky. – **AUTOGRAMY:** „Nejlépeší je dávat je cizími pery. Jinak ztratíte mnoho vlastních.“ – **ŠETRŇNOST:** V tom Brian ve skupině vyniká. Šetří týdny a týdny; ovšemže zbytečně. Rolling Stones sice v r. 1963 vydělávali sedm liber týdně, ale nyní je jejich roční příjem odhadován přes 10 000 liber na každého. Takže když si šetrný Brian vyhodí z kopýtko a koupí si košili za 45 liber,

nic se neděje. – **CHOVÁNÍ NA SCĚNĚ:** Klidné, pouze se rytmicky houpá. Jako všichni Stones kromě zpívajícího Micka. – **RADOSTNÁ AKTUALITA:** „Bezespornu naše album Aftermath. Ve Spojených státech se ho prodalo za dva dny 350 000 kusů; myslím, že to bude už naše čtvrté album, za které dostaneme zlatou desku. A kromě toho jsem si tam dobře zahrál na sitar.“ (Pozn.: indický strunný nástroj, který se teď v Anglii hodně užívá.) – **MANŽELSTVÍ:** „Je to anachronismus – anebo se jím brzy stane.“ – **O MICKU JAGEROVI:** „Je to nejlepší interpret taneční hudby, jakého kdy Anglie měla. Ohromná inspirace pro Rolling Stones. On vlastně udělal skupinu. Bez Micka by Rolling Stones nebyli nic.“

BILL WYMAN / basová kytara

Aby se nová skupina stala rychle populární, k tomu musí nejen umět dobře a osobitě hrát, ale také vypadat.

Z pěti Stones vypadá – zejména na některých fotografiích – nejdivočeji Bill Wyman. A přece je prý neklidnější. Je už ženatý, stejně jako Charlie Watts; oba přišli do skupiny poslední, po vánocích 1962. Teprve pak se vytvořil pětičlenný team Stones, který v červnu 1963 poprvé pronikl do tabulky bestsellerů: jejich první deska „Come On“ se dostala na dvacáté místo. Potom si vybrali skladbu Beatles „I Wanna Be Your Man“ a byli v jednom týdnu devátí. Bill Wyman se na všech úspěších podílel divokostí svých basových figur i svého vzezření.

NAROZENINY: 24. X. 1941 – **RODIŠTĚ:** Lewisham, Londýn. – **BYDLIŠTĚ:** Penge, Kent. – **MÍRA:** 170 cm. – **VÁHA:** 70 kg. – **OČI:** Hnědozelené. – **VLASY:** Černé. – **SOUROZENCI:** John, Paul, Judy a Anne. – **VZDELÁNÍ:** Střední škola. – **HUDEBNÍ:** Několikaletá klavírní škola. Samouk na kytaru. – **PROFESIONÁLNÍM HUDEBNÍKEM:** Od jednadvaceti let. – **NEJVĚTŠÍ ZÁŽITEK:** Setkání s Beatles. – **NEJVÍCE HO OVLIVNIL:** Chuck Berry. – **KONÍČEK:** Science-fiction; desky. – **NEJOBLÍBENĚJŠÍ ZPĚVÁK:** Chuck Berry, Jimmy Reed, Jerry Lee Lewis, Les Paul. – **HEREC:** Kirk Douglas, Burt Lancaster, Gina Lollobrigida. – **BARVA:** Modrá. – **JÍDLO:** Vepřový řízek. – **NÁPOJ:** Pomerančová šťáva. – **KAPELA:** Chuck Berry Combo. – **SKLADATEL:** Cole Porter. – **RŮZNÉ ZÁLIBY:** Akažuové ořechy; astronomie; poezie; dívky. – **NEMÁ RÁD:** Učené debaty; pomerančové zavařeniny; cestování. – **HUDEBNÍ GUSTO:** Rhythm'n'blues, neznámější klasika; jazz. – **NEJMILEJŠÍ DESKA:** Bo Diddley, „Hey Good Lookin'“. – **NEJPROTIVNĚJŠÍ:** Johnny Rivers, „Midnight Special“. – **O BEATLES:** „Jejich sláva je zasloužená. Často chodíme na jejich koncerty.“ – **VADÍ ŘEV DIVÁKŮ?** „Ne, naopak. Když neřvou, tak si děláme starosti. Někteří lidé si stěžují, že na koncertech nic neslyší, ale to patří k celkovému vzrušení. Naše skladby mohou poslouchat na deskách.“ – **O SVĚ ÚLOŽE VE SKUPINĚ:** „Zhruba je takováhle: obstarat, společně s bicími nástroji Charlieho Wattse, pevný rytmický zvuk. Dát Brianovi a Keithovi skutečně solidní základ, takže když přestanou na zlomek vteřiny hrát, skupina neztrácí beat. Baskytarista se musí učit pevně spojovat ostatní dohromady s bicími nástroji. Pořád na to dávat pozor a nikdy se neopozdit. Kdo chce lépe frázovat, měl by se učit hrát takové rytmy, jako je třeba boogie. Myslím si, že se ještě nikdo nenarodil jako baskytarista. Lidé se nejdříve začnou učit hrát na kytaru a pak zjistí, že basistů je méně než hráčů na ostatní nástroje. Sám jsem taky začal jako pianista, ale nenašel jsem dost příležitostí. Jedna z potíží při učení a zkoušení je v tom, že trénovat se zesilovačem nemůžete všude. Proto se musíte učit na normální kytáře a představovat si basovou linku. Je to velice obtížné.“ – **O LIVERPOOLSKÉ SKUPINĚ SEARCHERS:** „Jejich první skladby se mi líbily víc než současné. Nejsou sice špatné, ale těžko budou úspěšné. Zní trochu jako Hollies, trochu jako Tony Jackson.“ – **O AMERICKÉ ZPĚVACCE TIMI YURO:** „Slyšel jsem ji v Newcastlu. Ohromná zpěvačka, ale zní jako Kay Starr.“ – **NEJZAJÍMAVEJŠÍ NAHRÁVKA ROLLING STONES:** „Myslím, že Going Home v albu Aftermath. Ne proto, že trvá přes jedenáct minut. Prostě jsme si zaimprovizovali, tak, jak to většinou děláme. Ale studioví technici to natáčeli a pak jsme si řekli, že bychom to mohli dát na desku.“ – **NEJVĚTŠÍ NÁKLADY:** „Mou radostí a chloubou je kuchyň. Stála 1500 liber, ale je to nervové centrum našeho domu. Je tu sporák skoro tak velký jako já. Mixery, pračky, sušičky, dřezy – spousta věcí. Přitom já nejsem velký fanda do vaření, ale prostě mě baví se v těch věcíčkách hrabat.“

KONEV BLÍNU

Šanson z repertoáru pražského divadla Rampa
a z televizního pořadu BAREVNÉ ÚTERÝ

Hudba: Zdeněk Madar / Text: Ivan Bystřina

Blues Ami

Všude je tma a kolem plno stínů, za okny u-tí-ká splaše-ný čas.

Gmi Fmi9 E7

Pane vrchní, jednu konev blí-nu a k tomu skleničku pro každého z nás.

Ami

Nebdím a nespím, jako nahý v trní, čekám až hodíš mi zachranný pás.

Gmi Fmi

Ráno, jak nemluvně za okny tiše vr-ní, tu konev blínu, pane vrchní

Dmi6 E7 Eb G 5#4#

a trochu hořkosti pro každého znás. Na bílých ubrusech je černě napsá - no,

Cmi6# Eb7 Cmi Cmi7

že tohle místo už je dávno za-dá- no. Jenom mi ne-ří-kej, že vědělas,

Fmi7 C#7 F F#7

že kdesi za o-kny u-tí-ká blázen čas. Já už jsem zmoudřel a nepoddám se splí-nu.

H Fmi Cmi6

Pane vrchní, prosím tu konev blí-nu a k tomu skleničku pro každé-ho z nás,

Fmi9 E7 Ami

a k tomu skleničku pro každého z nás. A tak jen čekám, zda někdo neserve

D B7/5# Eb E7

tu smutnou cedul-ku snápisem RESERVÉ. Možná se nedočkám, já však mám čas.

Ab A#mi Bb

Až do dna vypí-jem spolu tu konev blí - nu, jen trochu hořkosti

VYZNÁNÍ NA KYTARĚ

Hudba: Ota Navrátilík / Text: Kamil Bednář

Svižným tempem

POSLECHNĚTE,

CO SE STALO V PRAZE ZA ŠPÁSY L. P. 1793

Rozmarné písně a vyprávění Jana Jeníka z Bratří o tom, kterak pražští studenti tažení proti kafehauzům podnikli a na konec direktorku největšího bordelu na pranýř dostali.

Rozpustilé veselosti prováděly se v bordelích neb v domech rozkoše, jinak též kafehauzy zvaných, jejichž počet v Praze býval daleko přes 40. Z těch všech držitelkyň takových domů byly jsou nejslavnější: jistá Madame Fleklova a Madame Fochtlendrova, ta přední nejsouc ještě starého věku a od obzvláštní přívětivosti, řeči příjemné, tónu libého, ona věděla co nejlíp svým lichotivým libezným způsobem každého na svou stranu přivábít a pročež ty nejvyšší vrchnosti a přednější králi ouředníci navštěvovali ji, aby se tu s jejíma krásnými děvčaty sladounce vyrazili a potěšili.

Touto cestou brzinko zbohatla, koupila si dům v Kaprové ulici na Starém Městě, kteréhožto hořejší štok neb ponebí bylť jest celý pro rozkoš velmi pěkně a chutně připraven a přichystán. Ona v něm měla soukromě jakýsi kabinetek samými zrcadly tak nastrojeně špalírovaný neb potáhnutý, že ze všech stran, kam se jen kouklo, — všecko — každé pohybování těla bylo jasné a v celosti k vidění, když pak uprostřed téhož kabinetku stála vyslaná postel celá až k zemi černým aksamitem přikrytá, nepochybněť proto, aby na té černotě ležící bělounné tělo nějakého pěkného, však nesydatého děvčete ještě mnohem více bělejší býti se zdálo.

K tej paní Fleklovej chodivaly též pokradmo dámy vyššího i nižšího stavu, kterýchž již mladost něco sešla, a jejich pánu manželům tak hrubo víc nechutnaly. Tam a takovým dámám uměla paní Fleklová buďto hodně silného sladovnického mladého chlapíka neb čtyryhrana-

tého řmotného mladého mlynáře zapatřit, kterýž jim dobře posloužil a za to taky téhož dobrodince i paní Fleklovou jak náleží dobře zaplatily.

Paní Kateřina Fleklová vedla svou vejnosnou živnost mnohá léta, roku ale 1793ho přišla jest do hrozného neštěstí, a sice skrz revoluci, kteráž od studentův proti bordelům dne 12ho prosince téhož roku povstala. Příčina tého povstání byla následnovní:

Dva lekomyslní studenti ex Logica na místo do své školy jítí toulali se po ulicích. Přijdouce k jednomu bordelu, spatřili dole jakousi kurvinku na čihadle, kteráž v tom domě nepochybně na někoho okolo jdoucího číhala. Tito dva rozpustilí studenti počali ihned to děvče škádlit a tupiti. Ona jim opravdově ulícníků nadala, aby raději do školy šli, něco způsobnějšího se vynaučit. Na která slova házeli na ni bláto, ano i kamení. To uslyšíc její sestřička v hořejším ponebí, popadla čerstvě s močem nejplnější noční hrnec a polila je oba z oken ven.

Tito dva od hlavy až do paty s chcanky polití studenti běželi teď zrovna do škol, zbourali zde od Logiky řmotem dvěře a vyfíkli:

„Ven, ven, všecko ven! K rebelii proti kurvám, kteréž nám studentům teď velikou nečest učinily!“

A tu v tom momentu hrnulo se kolik set logiků ze dveří hned ven, ku kterýmž se též ostatní studentstvo z vedlejších škol přivtělo a po ulicích pak, připojivši se rozličná slota pražská z dosáhnuté příležitosti jala se notně drancovat a rabovati, pospíchalo se teď k těm nešťastným domům rozkoše.

A tu dřívě nežli jest vojsko mohlo proti nim táhnouti, (kdežto beztoho již v začaté vojně francouzské, garnizona

pražská byla jest znamenitě slabá) bylot již několik bordelů docela vydrancováno.

Při tomto náramném excessu nebylo dosti, že se okna, vše domácí nádobí potlouklo a na drobné kusy roztřískalo, nýbrž i z peřin neb podušek vepjúl roztrhnutých vytřásalo se všechno peří z oken ven, takže se oblaka a ulice s ním naplňovaly.

Tato směšná rebelie protahovala se skrze celý tři dni a jest k podivení i pamětihodno, že tehdejší slavné král. Gubernium neb říditelstvo s tímato holobrádkama řádně capitulfrovalo a tento mladý lid na svém artykulu zůstav, předpisoval, aby Kateřina Fleková, jakožto nejpřednější velebná matka rozkoše, na vysokém na Staroměstským rynku postaveném lešení dvě hodiny stála s tabulkou na krku zavěšenou s těmito slovy: „Zavadělkyně mládeže“.

O tomto ostrém předpisování student-ském mluvilo se po celý Praze a ledva chtěl někdo s jiným se založit, že paní Fleková na lešení státi nebude, proto že se jí velicí páni horlivě ujmají. A v pravdě byl jest tehdejší pražský hejtman pan baron La Motte z mnohých stran dožádán, aby k tomu nepřišlo. Baron La Motte, jsa s mnohými těmi velikými pány přízeň a dobrý přítel jejich, vynasnažil se arcí, aby Fleková tak tuze zahanbena nebyla, což studentstvo čulo neb pozorovalo. Pročež měli na městského hejtmána velikou zášť a zlost, roztrušovali o něm po Praze rozličné nactiutračné řeči a mnohé paskvily. Různé písně samozřejmě vznikaly o celém svrchupsaném tažení, aspoň jednu z nich zde k upamatování uvedme:

Poslechněte, co se stalo v Praze za špasy, nastaly na káféhauzy přesmtný čas, jedenáctého prosince, dvanáctého ještě více, jeptišky rozmilý, sotvaže se ukryly.

Začátek byl u Jalovců na Starým Městě, pak U Zlatého prstenu, věru mi věřte, studenti se přivalili, okenice vylomili, okna, stoly třískali, kamna nešanova.

Druhý den však před polednem časně začali, U Zeleného stromu jsou vyplundrovali, dveře, okna, okenice, postele, stoly, stolice, všechno to roztřískali, jeptišky utíkaly.

Tu na Spálenou ulici zas pospíchali, tam tu bohatou opici vyrabovali, zrcadla, sesle, fyraňky, kostní šaty, podušky roztrhali, futra, prkna trhali.

Bylo by mnoho mluvit i o celém městě, však se jim tak stalo všude, věru mi věřte. Zkazili všechnen nábytek, sotva že utek, dobytek, který přece dostali, do naha oškubali.

Než divnější mně přichází, že ke vši škodě do arestu je pobrali, všechny ubohé. Mnohý místo káféhauze dali je do arbatthauzu, co ubohý zkusejí, bavlmu příst musejí.

Jak vám to nýčko šmakuje, milý sestřičky, kde je pivo, kde je víno, kde rosoličky? Bavlna místo klobásky ve vašich rukouch se obrací, všechno vám jde nazpátek, vrčí vám kolovrátek.

Kdo za vás bude navečer na vartě státi, starý, mladý, též i židy povoláti, ve dne u oken sedáti, mrkáti, hlavou kejvati, na krámy se vykládat, krátký zboží prodávat?

Nejvíc vás oplakávají ty cizí ženy, který skrz vás mnohokrátě bídu trpěly, že ste jim muže zkazily a je s dětma obloupily, číhaly ste jak na psy, vyšacovaly kapsy.

Kdo by pro vás nenařikal, když ste tak hezký, zvlášť kdo se naučil u vás francouzsky, i na bubny bubnovati a trumpetou fajovati, kozáckou tancovati, Šváby pozdravovati.

Přece jste milosrdenství vždycky činily, přátelstvo na všechny strany jste rozmnožily, ještě s vámi pohrdají, jaké to svědomí mají, tak se ten svět obrací, zlým za dobré odplácí.

Již jen buďte trpělivý v tom vašem smutku, že vás káfe nezahrívá okolo pupku. Já bez všeho prodlení dám za vás v Židech modlení, byste vzaly odplatu — koštiště a lopatu.

A jak bylo dále? Ta všechna znamenitá protekce jak městského hejtmanství, tak i jiných velkých pánů neprosněla Flekovej přede nic. Ortel studentstva byl ostře vyexekvírovan, Fleková stála osobně na lešení i s tou na krku zavěšenou tabulkou.

Po vystálém trestu, vzavši s sebou pár překrásných děvčat, odebrala se paní Fleková z Prahy do Berlína, proto že tam několik velkých pánů znala, kteří když jednoho času v Praze se zdržovali, též taky u paní Flekovy moc laskovin užili. S pomocí těchto svých známých pánův usadila se tam Fleková na ten způsob jak v Praze, přivedouc s sebou do Berlína

z Prahy ty chutné novinky, dosáhla hned v začátku její živnosti veliký počet dobrých kuntů neb hostů.

Ostatní bordely pod jménem kafehaury neb káfirny známý, nebyly v Praze tak elegant jako Fleklový. Největší díl z nich byl jest špinavě interessirován, neb jak jakýsi host do takového místa vstoupil, tu ho hned velebná matka s jejíma děvčaty zasedla, a kolik jich bylo, tolik kafešálků a jeden Bouteille rosolky a kousek křídý na stůl se přineslo. Ted se začalo náramné pití a každý vypitý, však nalitý šálek kafe a sklenička rosolky znamenal se s čárkama křídý, kterýžto známky viditelně se množily, proto že se jich pokaždý někde zčerstva připsalo; a tudý pan host mimo výčepného honorarium z ohledu Mateřídoušky musel arcíř ten dlouhý řad čárek s několika zlatými zapraviti, neb zaplatit.

Předešlí neb tehdejší Čechové však jsou ten obyčej, že na každou něco znamenající věc, neb na jakýsi příběh, pokaždý písňě skládali. A pročež se neopomínalo taky na káfirny všeliké písničky složití. Na důkaz toho též se taky jedna taková píseň zde připiše. Totiž:

Jednou jsem se podnapil, rád bych šálek kafe
přijdu do toho místa, to je pravda zajistal

Vejdu tam do pokoje, volám, křičím, kde kdo
je?
jenž by mně kafe nalil, rád zaplatím, — jsem
pravil.

Tu vyšla jedna babka jako velebná matka,
uctivě mne přivítá, konvice se hned chytá.

Mají velké strpení, hnedle za okamžení
bude kafe k libosti a rosolky v hojnosti.

V malé chvílce se ženou, tak jako když
s kůru jdou,
krásné, sličné jeptišky, milosrdné sestřičky.

Nemocného vítají, co poroučím, se ptají,
jedna objímá ruku, druhá okolo krku.

Třetí mne za puls bere, čtvrtá se ke mně
dere,
pátá se ke mně sází, šestá sem tam prochází.

Tu si mne hned obsedly, se mnou pily a jedly,
nemocného častují a dobře posluhují.

Nemoci se nešťtí, se mnou žádají píti,
pro posilu dávají, všeho dost nalivají.

Mou nemoc mně uhádly, se mnou jedly a
pily,
udělaly mně lázeň, já se koupal jak blázen.

Milosrdné sestřičky, milujete bratříčky,
vaše láska placená všechna je zatracenal

Základním pramenem k otisku tohoto pozoruhodného sociologického dokumentu o společenském životě v Praze na konci 18. století byly rukopisné paměti Jana Jeníka z Bratřic („Písňě krátké větším počtu starodávne lidu obecného českého“ z r. 1832 — Knih. Nár. muzea, zn. IV G 36) a rukopisné písňové sborníky (tzv. „Staropražský pomlouvač“ — rkp. A 142 býv. Zem. archivu v Praze a zpěvník A. Jakubce — uložen v Ústavu etnografie a folkloristiky v Praze) se zápisy ze sklonku 18. století. Vzácnou shodou okolností se zachovalo nejen prozaické líčení studentské „revoluce“ z r. 1793, ale zároveň — byť v jiných pramenech — také písňové zpracování téže události. Z rukopisu „Staropražského pomlouvače“ se s písňí „Poslechněte, co se stalo v Praze za špásy“ seznámil někdy před r. 1938 Eduard Bass, maje s ní patrně nějaké další zpracovatelské plány, ale zůstala pak nevyužita v opise v jeho pozůstalosti. Fejeton o zpěvníčku, v němž ji našel, otiskl Bass v knize „Pod kohoutkem svatovítským“ spolu se studií „Písňe lidu pražského“, již se přikladil s Karlem Čapkem a E. F. Burianem do plejády znalců pražského folklóru.

Obě písňě jsou zatím nejstarší autentické skladby, obírající se problematikou pražských veřejných domů. Jejich díkce je velmi zajímavá. Prostitutky se tu nazývají ještě eufemistickým výrazem „milosrdné sestřičky“, zatímco majitelka podniku se tituluje „velebná matka“. Pro divadelníky není jistě bez zajímavosti jeníkovo zasvěcené líčení interiéru v nejlépe vybaveném „podniku“, jež si jistě, jak je to patrné z dalšího líčení, nechala šéfová od hostů dobře zaplatit ve formě tučných přírůstků k „honoráři“ za útratu.

Otisk příslušných partií Jeníkových pamětí byl jen nepatrně zkrácen a pravopisně upraven, ovšem pouze tak, aby nebyly setřeny stylistické zvláštnosti jeho díkce. Písňové texty byly zpracovány ze všech existujících zápisů tak, aby bylo rekonstruováno co nejpečlivěji znění. Melodie, na něž byly písňě zpívány, se bohužel nepodařilo zjistit. Při případném scénickém provedení by tedy bylo zapotřebí zkomponovat v duchu tehdejšího písňového repertoáru vhodné „obecné noty“.

PRSTEN Z TRÁVY

Hudba: Ivan Kloud / Text: Josef Šťastný

Zpívá Hana Pazelťová

Medium tempo

mf Ne-mě-li svatbu v koste-le, nebylo kdy, nebylo kde a ne-by-lo proč.
Ne-mě-li bí-lou ky-ti-ci, nebylo kdy, nebylo kde a ne-by-lo proč.

Ne-mě-li hosty ve-se-lé, neby-lo kdy, nebylo kde a ne-by-lo proč.
Ne-mě-li ví-no v sklenici, neby-lo kdy, nebylo kde a ne-by-lo proč.

Navičkla mu prsten z trávy a pak řekla ano, když je zi-ma pro-bu-di-la,
dávno by-lo ráno. Neměli svatbu v kostele, nebylo kdy, nebylo kde a nebylo
proč. Neměli hosty ve- selé, nebylo kdy, nebylo kde a nebylo proč.

© Panton, Praha — Bratislava, 1966

KYTARISTŮM

určitě přijde vhod sešit Zpíváme s kytarou (č. 81), v němž najdou noty, kytarové značky a text k osmi písním, mezi nimiž jsou i Merci chérie, Kytky se smály, Já věřím (americká z Gottovy dlouhohrající desky) a Stín katedrál. Cena 5 Kčs.

KLAVÍRISTĚ

najdou Vzpomínám na San Francisco, Voskovou panenku, Chci zapomenout, Pozdrav od dobré známé (Jürgensův hit), Tennessee valse, Píseň pro kočku, Vlčí máky, Dej mi pár okovů a dalších šest populárních melodií i s texty v sešitě Rytmus a melodie, č. 32. Cena 13,50 Kčs.

Vydalo Státní hudební vydavatelství, k dostání v prodejnách Kniha a Hudebniny.

COPY

Hudba: Harry Macourek / Text: Petr Rada

Zpívají Václav Neckář a Pavel Novák

Medium beat

mf

1. Vše-ra má mi-lá z dlouhé chvíle u-pletla si
vpá-té tří-dě zač-ce jed- né

z dlouhých vlasů cop. Řek jsem jí: milá, do co-pů si plésti vla- sy, to je nezpů-
u-stříhnuv jsem cop. Býval jsem dítě zvi-da-vé a ne-po-sed- né, cop u- dělal

sob. Mne totiž vlasysvádějí ke břichu, a-bych se potichu přiblížil ze zadu, ustřih tu parádu
hop. Ta začka potom lapala po vzduchu jak ryba na suchu, svůj cop i smažlemi hledala na zemi,

je je je je

ja-ko ma-lý kluk, do-cela vážně, ja-ko malý kluk, ja-ko malý
mně to bylo fuk, do-cela vážně, mně to bylo fuk, mně to bylo

2. hl. 1. proč jsi tak potichu 2. hl. 1. ustřih tu parádu
abych se potichu 2. tvé vlasy vonavé

1. hl. kluk. Svádíš mne ke břichu, je - 1. hl. přiblížil ze zadu, je -
fuk. Dneska už po-břichu, je - můžky jsou rezavé, je -

1.2. { Ja-ko malý kluk. 2. Já totiž kdysi kluk, kluk, ja-ko malý kluk.
já už nejsem kluk, já už nejsem kluk.

DÍVČÍ PLÁČ

Hudba: Zdeněk Marat / Text: Zdeněk Borovec

Zpívá Jaromír Mayer

Moderato

mp

Dív-čí pláč, to je váb- ná past, jenom bouř, jen plač, já se

rád dám zmást. Dív- čí pláč, to je zrád- ná zbraň, žá- dám na ní, ač

zra- ní mi dlaň. Pár tvých slz nesmím váž- ně brát, je to déšť, jen déšť, co se

zdráhá smát. Dív- čí pláč, to je vzác- ný dar, svět ti zá- vi- dí se- dm-

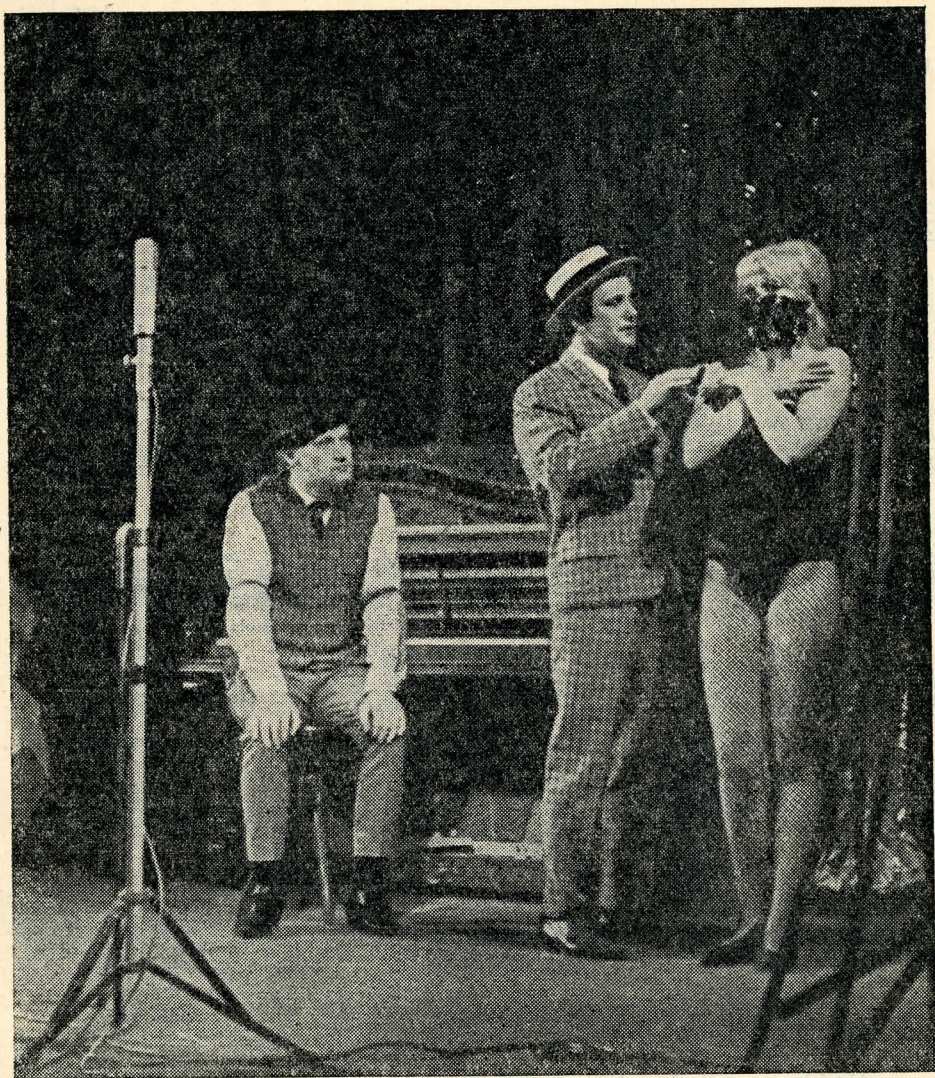
náct tvých jar, dív- čí pláč, to je zá- zrak sám, nejvzác- nější, co

znám. Dív- čí pláč, to je vzác- ný dar, svět ti zá- vi- dí se- dm-

náct tvých jar, dív- čí pláč, to je zá- zrak sám, svěť mi,

lás- ko, ten dar plá- če, dlaně pl- ně ať mám!

©Panton, Praha—Bratislava, 1966

SEMAFOR

Sochůrkovy snímky z obnovené premiéry Suchého a Šlitrova Jonáše a tingltanglu

MÁ MĚ RÁDA

Hudba: Jiří Bažant, Jiří Malásek, Vlastimil Hála /

Text: Pavel Kopta

Z repertoáru Karla Gotta

Rock-waltz
B^b F E^b Dmi E^b B^b

mf Má mě ráda, má mě ráda, mám ji rád, jak to jinak ří-ci, že
Gmi6 C7 Gmi7 F7 D7 Gmi7 A7 Gmi A7 Dmi

mají se dva rá-di. Moje srdce vyzvá-ní, tak jako zvon vyzná-ní,
Gmi E^b C7 F7 E^b6 F7 B^b F

nevím, proč mně ne-da-jí spát o-byčejná slova: má mě ráda, má mě ráda,
E^b Dmi E^b B^b Gmi6 C7 Gmi7 F

mám ji rád. Jak to jinak ří-ci, že mají se dva rá-di.
E^b B^b E^b B^bdim B^b D7

Vždyť je to tak prosté, čeho mám se bát, když ří-kám si už po sté to
Gmi C7 B^b B^bdim Cmi7 F9^b B^bmaj7 E^b B^b

blá-ho-vé a prosté, že má mě rá-da, mám ji rád.

©Panton, Praha—Bratislava, 1966

TETA HAGAR

Píseň z textappealu Divadélka OKAP

Hudba i text: Pavel Veselý

B^bmi F7 B^bmi Fmi

1. Teta Hagar u-čí, u-čí svoje dě-ti jedním prstem vybrnká-vat
E^b E F7 B^bmi F7

1. Teta Hagar u-čí, u-čí svoje dě-ti jedním prstem vybrnká-vat
E^b E F7 B^bmi F7

2. Na pi-á-no sta-rý, sta-rý roz-la-dě-ný,

jedním prstem vybrnkávat pall mall blues. 3. Na ma-lým par-ke-tě,
 tři-krát čtyři metry, tu-cet pá-rů vy-du-pá-vá pall mall blues.
Bbm Refr. Te - to Ha-gar, já už to u-mím, to tvoje sta-rý,
 to tvo-je čer-ný, to tvo-je nej-čer-něj-ší blues.
 4. Te-to Hagar, já už to umím jedním prstem vybrnkávat pall mall blues.

PŘED USNUTÍM

Z divadélka V podloubí

Hudba: Jiří Bulis / Text: Rostislav Černý

Dým stoupá koblo-ze, dříví ti-še zpí-vá, melounem voní zem a
 o-bilí se ký-vá. Kývá se sem a tam, víc nemá na práci,
 já nikam nechvá-tám, zpívají obla-ci.

Mír-to je stýblo vhubě a boty přes rameno.

MOJE NEŘEST

MIROSLAV RAMPA

Člověk je tvor omylný, slabý, třtina ve větru se klátící. Nevezme si k srdci poučení moudrých. Dobře míněná slova se od něho odrážejí jako hrách od zdi. Neví, neslyší, čím dál tím beznadějněji propadá své zhoubě.

Každý máme nějakou chybičku. Neopatrná trhlinka a najednou je váza na dva kusy, jak se praví v jedné básničce.

I já jsem měl zpočátku zato, že moje neřest nemůže být posuzována jinak než jako nicotná, snad trochu nejapná výstřednost, která by možná mohla mé okolí i malinko pohoršovat, takový drobný společenský řopásek — výraz „faux pas“ mi připadá příliš silný — ale v porovnání s mými přednostmi naprosto zanedbatelná.

Když teď, poučen zkušenostmi, zpytuji napětí své svědomí, nemohu upřít, že bych od počátku netušil určité nebezpečí svého nemístného počínání, víceméně jsem si je uvědomoval vždycky, jen mi scházela pevná vůle. Ano, ano, jenom vůli mějme všichni rovnou.

V dětských letech jsem podobné duševní rozpory řešil jednoduše: stačilo při-

kleknout k mřížce zpovědnice; z papírku překoktat přestupky a zástupce vševedoucí bytosti mi poskytl laskavé rozhršení. Ale kdo mi je dá dnes, kdy se všemohoucí bytost propadla někam mezi draky, saně a Ferdu mravence?

Zůstat na zemi je vždycky těžší než se vznášet v oblacích. Kam se však obrátit, kde nalézt útočiště? Kdo je nejkompetentnější k udílení dobrých rad a útěch? No přece — ano, navštívil jsem několik přátel. Vyslechli mne a zpytavě si mě prohlíželi. Pak mávli rukou a rozesmáli se. A já od nich čekal... Ale čemu se divit? Každý má dneska svých starostí dost, co by si lámal hlavu ještě s cizími.

Přes všechno zklamání jsem byl stále přesvědčen, že musí existovat někdo, kdo by mi mohl pomoci. Jako každá vášeň, i ta moje mne totiž stále více zaháněla do izolace. Bez zábran jsem se jí mohl oddávat pouze v osamocení. Leckdy jsem ovšem ani ve společnosti neodolal; když se po mně udiveně ohlédl, sklopil jsem oči a předstíral zamyšlení, jako by k mému poklesku došlo pouhým nedopatřením, chvilkovou ztrátou sebekontroly.

Nadobro zoufaly jsem se rozhodl jít se svým případem před kolektiv. Vždyť skupina lidí, se kterými bezprostředně pracuji, je součástí kolektivu většího a ten zase spolutvoří organizaci ještě obsáhlejší, téměř všemocnou. Její výrok má dnes v podstatě stejnou závažnost jako v minulosti odpuštění autority nadzemské.

Nebylo lehké vystoupit se svým přiznáním tváří v tvář lidem, s nimiž se denně stýkám. Věděl jsem, že někteří příjmom moje přiznání s jistotou škodolibostí, ale řekl jsem si: jednou k tomu dojít musí, čím dřív, tím líp.

Domluvil jsem a nenápadně jsem se rozhlédl po přítomných. Z očí, které přede mnou uhýbaly, se dal vyčíst údiv a zaražení. Vypadalo to velmi, velmi zle. Zřejmě jsem svůj poklesek vážně podcenil a nyní se mi dostane spravedlivého odsouzení. Dobře mi tak, sám jsem si o to koneckonců koledoval.

Chování předsedajícího mne však udivilo. Hned po jeho prvních slovech se atmosféra úplně změnila, na tvářích se objevily úsměvy. Připomínalo mně to jednání mých přátel. Čekal jsem, zda někdo přece jen promluví vážně, hledal jsem porozumění, ale pod jejich úsměšky jsem tušil jen neupřímnost. Bud nemohou, nebo mi nechtějí říci pravdu. Cítil jsem se pokořen víc, než kdyby mě tvrdě a bez milosti odsoudili.

Že se jednalo o skutečné pokrytectví a ne jen o mé plané podezírání, o tom jsem se přesvědčil teprve nedávno. Za docela jiných okolností.

Řadu let poctivě a svědomitě pracuji v oboru, ve kterém jsem se vyučil. Po dlouhém váhání jsem se konečně rozhodl přijmout nabídku jiného podniku, kde bych zastával zodpovědnější a lépe placené místo. Při hovoru o mých budoucích podmínkách a povinnostech mi nastávající šéf z ničeho nic pravil: „Doufám, že jste mi nezatajil žádné okolnosti, které by snad mohly vaše přijetí do našeho podniku nějak ohrozit. Jestliže o něčem takovém víte, řekněte to rovnou, vynasnažíme se význam takové eventuální překážky zmírnit, děláte na mě jinak docela sympatický dojem.“

Mám, nemám? Možná, že tím všechno pokazím. Z cizích zkušeností ovšem vím, že právě taková zamlčená malíčkost...

„Nevím, jestli to, s čím se vám chci

svěřit, patří mezi skutečnosti, o nichž jste mluvil, svůj poklesek jsem zatím neuváděl v žádném kádrovém dotazníku, vaše slova mi dodala důvěru a spoléhám proto v každém případě na vaši diskretnost. Holduji takové drobné malé neštěstí, ostatně sám mohu těžko posoudit, zda je to doopravdy neštěstí a zda je či není bezvýznamná, to ponechávám na vašem posouzení. Oč tedy vlastně jde. O nic více a o nic méně, že téměř vždycky, když piji čaj, mám ve zvyku hlasitě srkat. Jste trochu udiven, říkáte si asi: Není nic lehcího, než se něco takového odnaučit, stačí, aby se člověk při pití dotýkal horním rtem hladiny tekutiny a může ji sát bez srkání. Ovšem, jenomže — a tady jsme u toho hlavního — nevím, jestli jste to někdy zkoušel, ale jistě mi přiznáte, že horní ret nelze ponořit do tekutiny příliš vřelé, jinak byste se spálil, pokožka rtu je velice citlivá. A právě srkáním, tím, že zároveň s tekutinou nasáváte i vzduch, se nápoj ochlazuje, a vy pak můžete vychutnat všechny jeho přednosti, které má pouze ve vřelém stavu — nesrovnatelnou sladce natrpklou chuť, nenapodobitelnou lahodnou vůni, podle níž vám bezpečně rozpoznám druh i zemi, kde byl vypěstován a odkud byl k nám dovezen. Pardon, nerad bych se vás dotkl, jste-li zbožňovatelem kávy, a nechci také združďováním předností čaje nějak demonstrovat svůj srdečný vztah k našemu slovanskému spojenci a bratru, prostě piju čaj rád a vypiju ho hodně. Nevím, jestli jste se někdy zahleděl do toho průzračného zlatavého nápoje. Nedovedete si představit, jaké je to blaho. Pohádka. Chrrrrr — áááá.“

Představa mě uchvátila natolik, že jsem pootevřel ústa a s přimhouřenýma očima hlasitě vsál do sebe vzduch, jak mívám při pití ve zvyku, a úlevně ho zase ústy pomalu vydechl. Můj budoucí nadřízený se na mě díval zděšeně.

„Hm,“ ozval se po chvíli, když se rysy v jeho obličejí poněkud uklidnily, „rozhodnutí vám zašleme písemně.“ Chladně mi podal ruku.

V posledních dnech neustále uvažuji, zda bych se svého zlozvyku přece jen neměl zbavit. Bude to sice citelný zásah do celistvosti mé osoby a může to mít neočekávané následky, ale asi mi nic jiného nezbývá. Písemná odpověď byla, jak jsem tušil, zamítavá.

VZPOMÍNKA

Píseň z textappealu Divadélka OKAP

Hudba: Pavel Veselý / Text: Luděk Nekuda

1. Bůh ví kam, kam ještě jí-ti mám.
 2. Hýč- kám prach, svět vidím vbílých tmách,
 4. Bůh ví kam, kam ještě jí-ti mám,

Stá- le dál ces- tu mi u - ká - zal.
 Bůh mi dál mou cestu u - ká - zal
 vím že snad, až budu u ní stát

Tak jdu a věřím, že svůj cíl někdy u - vi- dím -
 Tak nemám stání, já dojdu za ní, jak jsem si přál.
 řek- nu ji, mi- lá, ted' snad už věříš, že mám tě rád.

3. Náhle vidím vůz, svezl by mě kus, ne- chci, byt' mě
 zvu i když pa- dám ú- na- vou. -

Mezi hro, pak D.C.
 al Fine - 4. sloka

Aktovku René de Obaldii Katova obět, kterou jsme uveřejnili v 8. čísle, přeložila Eva Strebingerová. Omlouváme se jí i čtenářům.

Redakce

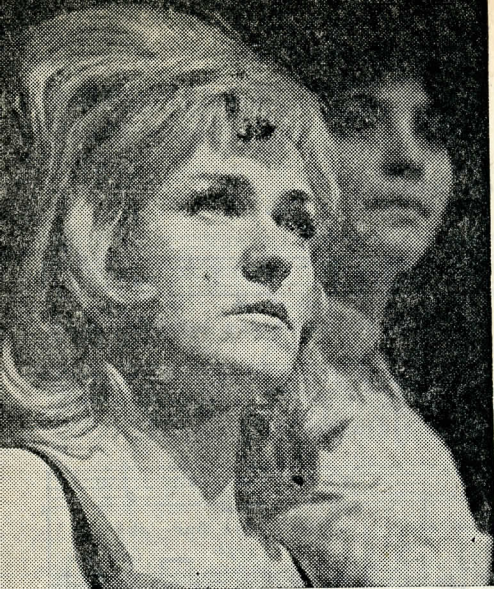
OŘÍŠKY

Z divadélka V podloubí

Hudba: Jiří Bulis / Text: Zdeněk Šlais

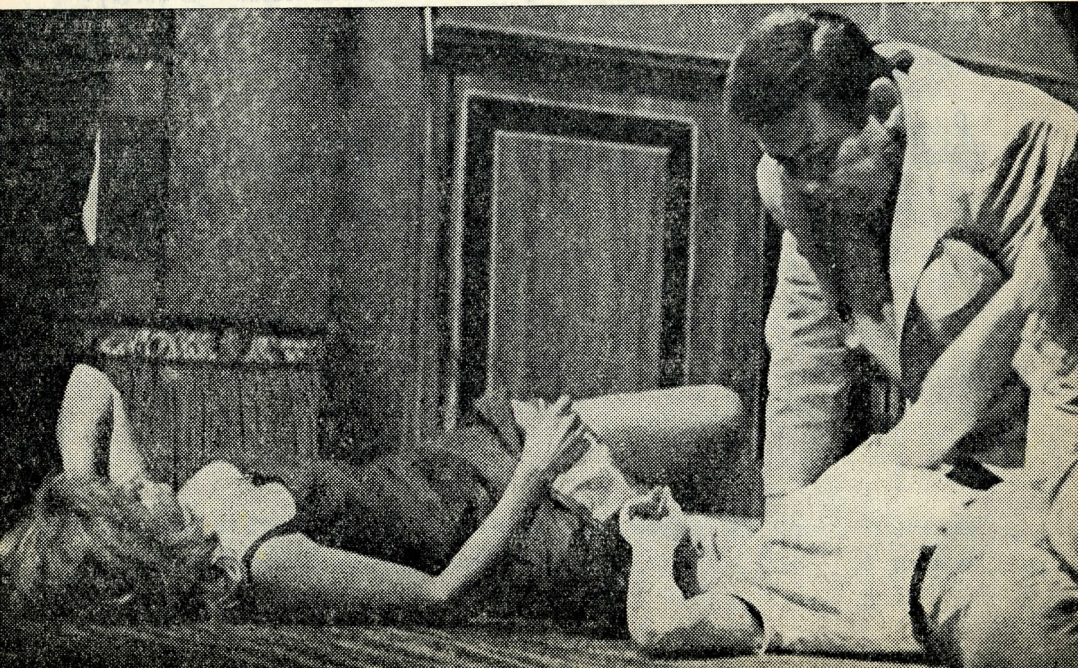
Podívej se do knížky, jak se loupaj
o-říš-ky, aby by-ly nejdob-fej-ší, je vidět, že nejsi zdej-ší.

Do domu i do srdce dovedeš sevloupat, ale bur-ský
o-říš-ky nedovedeš loupat, tak se koukni do knížky
jak se loupaj oříšky, aby byly nejdob-fej-ší, aby byly nejdob-
fej-ší, aby byly nej-dob-fej-ší. Je vidět, že nejsi zdejší

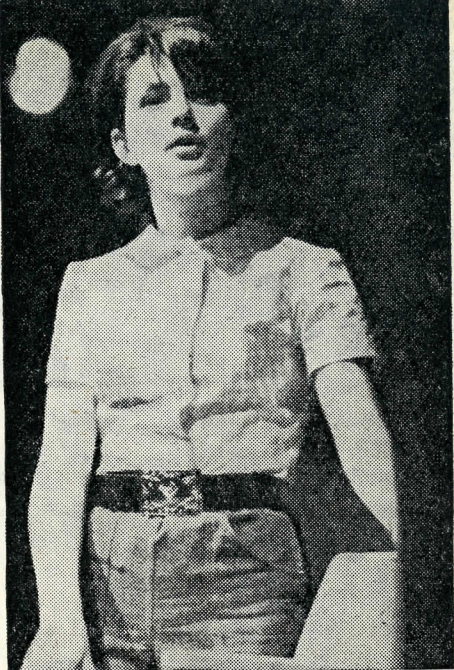
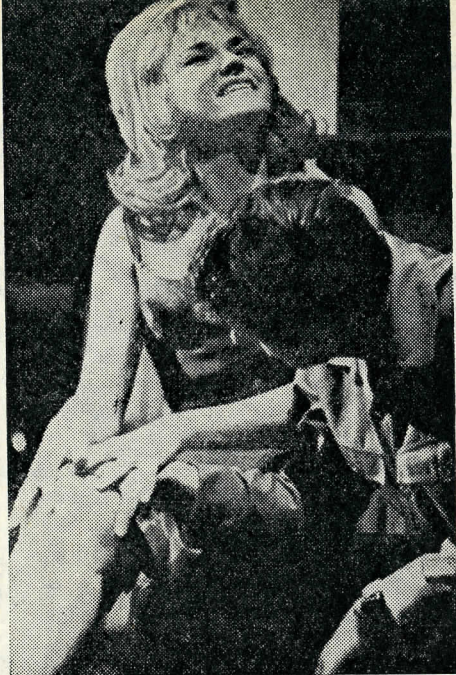

ROKOKO

Divadlo ROKOKO uvádí Supovu hru Konvenční vražda. Foto Vilém Sochůrek

R O K O K O

T E T Y

Z divadélka V podloubí

Hudba: Jiří Bulis / Text: Ladislav Vencálek

Medium

Pročpak si ple - tu tu te-tu
A tak si ple - tu tu te-tu

za tu, o - bě jsou při - ma, maj' po - měr k světu ne - kon - ven -
za tu, je to věc pí - le, když z dlouhé chvíle za - po - mí -

-ční. - nám. Pová - da - la Pová - dá ta

jed - na: "Pe - tří - ku po - cem, br - ni mě bed - na stu - du - jí - ce
dru - há: "Pe - tří - ku po - cem, mě - la jsem pro - švih stu - du - jí - ce

sex - tu. Do - běhni k městu, přines mi lá - hev
sex - tu. Na - ši mi na - ši v po - ko - ji pánskou sektu. Sektu?
vestu. Vestu?

C rychle Po - ví - da - la první, Pe - tří - ku me - tr, po - ví - da - la dru - há

ple - te - me ti sve - tr, bu - deť Pavla. Pročpak si ple - tu
A tak si ple - tu

tu te-tu za tu, o - bě jsou při - ma, maj' po - měr k světu
tu te-tu za tu, je to věc pí - le, když z dlouhé chvíle

nekonvenční. za - po - mí - ná MARTI - NE!

PRVNÍ ŘÁDKY

Jaroslav Dokoupil

Na hřbitově

U pomníku pomněnek
skála naruby

zmordované nic

Konec konců
kde vše je odpuštěno

Jen tráva pouští kořínky
na hrobě věřícího
i pod nohou nevěřících

Ptejte se proč
vykopali jámu
jasmínu pod patou

Každý ví nač

Je vidět odpověď
na špičce nosu —
dál kvete noc
a černé brýle slepců
s jistotou nejistot

s balvanem pravdy
omílaným
v zrníčko písku
co píchá pod víčkem

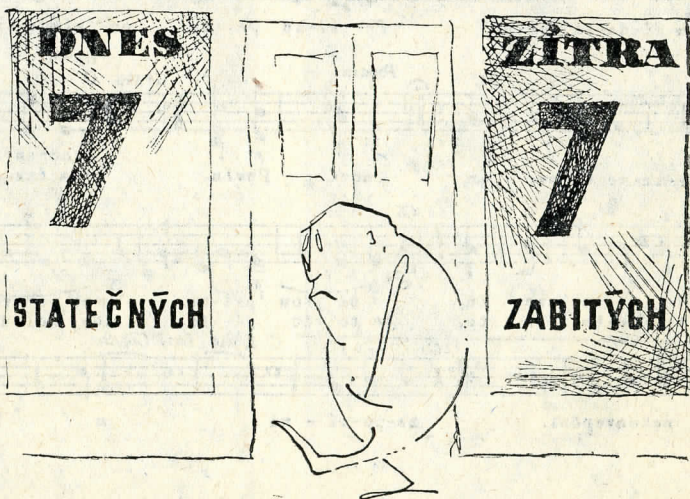
Tak každý rok
o slepičí krok
Skála naruby
ten vyleštěný kámen
pomník pomněnek
že musí kvést tady

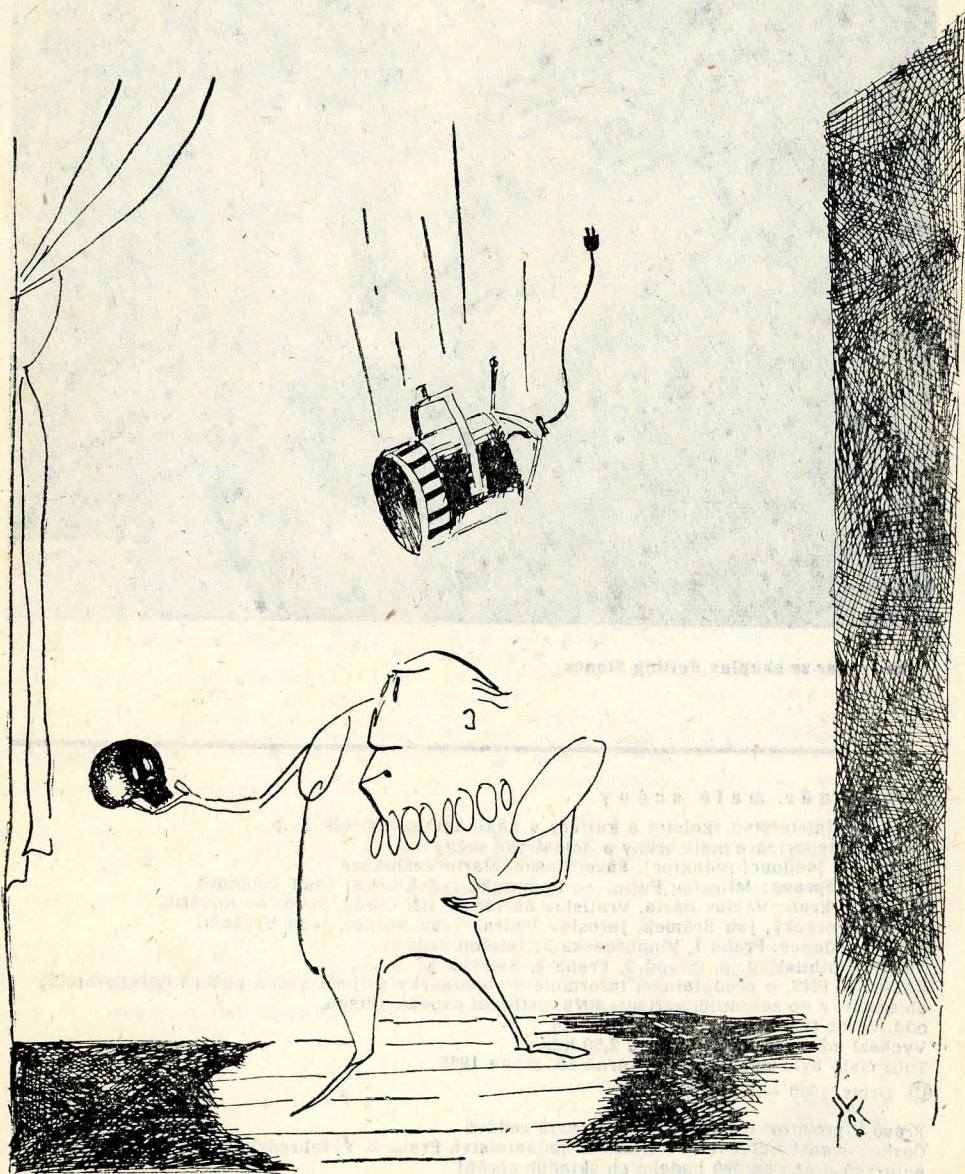
Koneckonců vše je odpuštěno...

Květinám —

Kresby
Jaroslava
Lukáše

K I N O

Mick Jagger ze skupiny Rolling Stones

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p.

Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény:

Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková

Grafická úprava: Miloslav Fulín. — Technická redaktorka: Jana Zubíková

Redakční kruh: Václav Bárta, Vratislav Bartůňek, Jiří Černý, Miroslav Kovářík,

Josef Skvorecký, Jan Šrámek, Jaroslav Vedral, Ivan Verner, Ivan Vyskočil

Adresa redakce: Praha 1, Vinohradská 3; telefon 22 10 54

Tiskne Knihtisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13

Rozšiřuje PNS, o předplatném informuje a objednávky přijímá každá pošta i doručovatelé; objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku,

odd. vývoz tisku, Praha 1, Jindřišská 14

Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs

Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 16. srpna 1966

© Orbis, 1966 — F-10*61772

Právo k provozování uveřejněných textů zadává

Československé divadelní a literární jednotelství, Praha 2, Vyšehradská 28;

autorská práva autorů hudebních skladeb chrání

Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20

VOSKOVÁ PANENKA

Hudba: Serge Gainsbourg / Text: Zdeněk Borovec
Vítězná píseň soutěže Eurovise — Neapol 1966
Zpívá Eva Pilarová

Tempo di surf

Že pryč někde na světě jsou dvířka a unich klíč, tam-tu-dy vcházejí
do dětství ti, kterým je už šestnáct pryč. V zámku klíč se o-tá-čí, jen,
pro-sím, vejděte dál. - po- zve vás vosko- vá pa-nen- ka, skterou si
kdy- si kdosi hrál. Pa-nenka se uklá- ní a pak se začne hostů ptát,
copak má- te za přání a na co si budeme hrát. Ze-le- ná se
klo- kočí a kve- te na poli mák, rá- da bych hrála si s pa-nen- kou, a- le už
vážně nevím jak. Děťství promne, pa-nen- ko, je dávno ztracený míč.
dobře, že jsou ještě do svě- ta ta malá dvíř- ka a v nich klíč.

Zuzana Burianová
ze Semaforu.
Foto V. Sochůrek

sm

9